

Interviu cu prof. univ. dr. Aron Shai, rectorul Universității Tel Aviv, cea mai bine cotate din Israel

O universitate nu este o societate comercială în care bagi bani și vrei să afli cât scoți din ea

Intellectualii sînt
conștiința unei națiuni |
PAGINILE 8-9

www.opiniastudenteasca.ro

/opiniaveche

telefon: (0746) 230 032

e-mail: redactia@opiniastudenteasca.ro

Omul plajei de 1 Mai, între chiul, manele și propagandă electorală

Adolescent, student sau politician, omul plajei de 1 Mai este unul care-și caută publicul. E gata să se răsfete, să se rupă-n figuri, cu sau fără discernământ. Fie că și-a luat vacanță, fie că muncește asiduu, vrea să impresioneze. Se dă liber, nonșalant, important e să „stea lîngă cine trebuie”. Poza socială, dublată de poza de Facebook, e ceea ce trebuie cînd manelele urlă, orașele sînt în paragină și școala în plop. Însă nu asta contează. Sfîrșitul grătarelor să spele toate păcatele,

hărmălaia să acopere pustiul și noi toți să ne bucurăm. De ce altceva decît de o îndestulare de lipsa căreia ne plîngem în timpul anului. Nimeni nu mai știe ce e cu 1 Mai-ul ăsta, de unde vine și de ce se sărbătorește. Potrivit glumelor, noi, românii, am trebui să fim mai reținuți în a serba ziua muncii. Însă, cîtă vreme vedem că alții nu-s, noi de ce să nu aruncăm mîinile în aer a nepăsare? Doar pe urmă oricum o să ne pocnească spinarea. | PAGINILE 6, 7 și 11

ACADEMIA DE GARDĂ

Bogdan Simionescu,
vicepreședintele
Academiei Române

● acesta va coordona activitatea de
cercetare din toate institutele la nivel
național. | PAGINA 2

HONORIS FĂRĂ CAUSA

Centrele de orientare în
carieră pescuiesc
studenții care nu ajung
pe Internet

● la aceste departamente există cîte un
consilier sau doi pentru toți studenții.
| PAGINA 5

CAP ÎN CAP

Basarabeni fără viză și
fără valiză

● de pe 28 aprilie, moldovenii de peste
Prut pot circula liberi în toate țările
Uniunii Europene, cu excepția Marii
Britanii și a Irlandei. | PAGINA 13

Fie Vamă, fie Costinești, spiritul e același cînd primăvara se-ntîlnește cu vara, la mare.

EVENIMENT

La ediția de anul acesta,
studenții îmbracă
FESTUDIS în haine noi

● în timpul paradei studenții nu vor mai
purta tricouri care să reprezinte asociația, ci
vor avea steaguri în culorile acesteia
| PAGINA 3

LUMEA PE JAR

Pe limba hackerilor și a
pisicilor ninja

D4c4 iN7R0duCI ÎN 8R0w53R 4dr354
600673.KOM, 0 5ă vI2I732i 0 v3r5IUn3 4 IUi
9009L3 În I3375P33k. | PAGINA 4

EDITORIAL

Universități vs. piața muncii (III)

Criza absolvenților care nu-și găsesc job în domeniu a creat, după cum era de așteptat, și o sumedenie de „oportunități” pentru studenți de a-și rezolva problema cu găsitul unui loc de muncă. Cu alte cuvinte, după cerere și ofertă. De la site-uri dubioase, pînă la un portal al Ministerului Educației și proiecte finanțate din fonduri europene, pînă la centre care se ocupă de „integrarea absolvenților pe piața muncii” și „orientare în carieră” există tot felul de mîini întinse către studenții care nu știu (sau nu găsesc) ce să facă mai departe-n viață. Despre „eficiența” acestor mecanisme, avem la dispoziție prea puține date. Pe site-uri te înscrii, depui CV-uri (se înscriu și companiile), proiectele „se finalizează cu succes”, centrele „își fac treaba”, asociațiile organizează evenimente, conferințe, workshop-uri, sesiuni de informare. Cum, necum, însă, studenții și, respectiv, absolvenții, tot nemulțumiți sînt. În loc să se atenueze, criza capătă proporții. Acest sentiment de „degeaba” planează și chiar aterizează (dacă nu cumva se prăbușește, chiar) în capul universităților care devin din ce în ce mai inutile. Căroră li se cere să se reinventeze, să se modernizeze dar, care, la rîndul lor, „urlă” după principii, stabilitate și după lipsa finanțării. Cercul vicios e dat pe centrifugare rapidă, deși aparent, sînt atîtea soluții la îndemînă.

Tot ne plîngem și tot nu răspundem la întrebarea „ce e de făcut?”. Se caută, organizăm, dezbatem, vedem. Lumea tot e nemulțumită de toate părțile. Se vorbește frumos sau urît, se aruncă reproșuri sau se caută căi de mijloc. Se dau exemple, se arată modele de succes, dar aici nu sîntem la prezentări de modă. Nici un absolvent nu va „copia” sau reitera destinul vreunui dinaintea lui. Modelele de succes nu mai funcționează, așa cum nu mai funcționează nici mentoratul. S-au prăvălit în desuetudine, odată cu inversarea valorilor.

Laura PĂULEȚ
director

laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

În calitate de cadru didactic, îmi vine greu să le mai explic studenților de ce ar trebui să fie buni, să învețe, de ce trebuie să fie, la limită, cei mai buni și să-și caute în ei înșiși morală profesiei și vocația. „Excelența” propovăduită prin proiecte sau cărți de pedagogie, nu-și găsește loc, ca să fim în tonul discuției, cu ceea ce, aparent, se cere pe piața muncii. Sau cu acele învățături despre etica profesională, standarde și principii. Palma studentului pe obrazul profesorului vine ferm „așa și, la ce-o să-mi folosească ce-mi spui tu?”, „eu am văzut că nu așa stă treaba”. Și-aici modele de succes invocate vor fi impostorii, realizările facil, „bănoase” și indivizii care „ies la rampă”. Eu spun că studenții și-ar crede profesorii pe cuvînt și-ar fi dispuși să învețe, dacă am reuși să oferim teoriei fundamentul unui pragmatism necesar, aplicabilitate și impuls principiilor, dacă nu ne-am conforma în „soluții” care sînt de fapt o păcăleală pe față. Dar cum? Fiind uniți, muncind, bătîndu-ne capul. Aa, facem deja asta? „Există” proiecte și centre. A, ne întoarcem de unde am plecat. Și, totuși, de problemă cînd o să începem să ne apucăm? *Va mai urma.* ■

Academicianul este singurul membru biroul de prezidiu al instituției care nu este din capitala țării.

Academicianul Bogdan Simionescu, vicepreședintele Academiei Române

Acesta va coordona activitatea de cercetare din toate institutele la nivel național.

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Academicianul Bogdan Simionescu a devenit unul dintre cei patru noi vicepreședinți ai Academiei Române, ales în urma unei Adunări Generale organizate săptămîna trecută la București. Acesta este singurul membru din biroul de prezidiu al instituției care nu este din capitala țării. Alături de acesta au mai fost aleși istoricul Dinu C. Giurgescu, filosoful Alexandru Surdu și inginerul agrochimist Cristian Hera, mandatul fiind de patru ani.

„Evident că sînt bucuros pentru această numire. Conducerea academiei în momentul de față înseamnă un președinte, un secretar general, patru vicepreședinți dintre care unul singur este din afara Bucureștiului, de aceea sper să prezint cu cînte lașul, al doilea oraș universitar al țării. Mai sper, to-

dată, să pot face astfel încît institutele de cultură și cele științifice din Iași să profite mai mult, să se afirme mai bine”, a declarat academicianul.

Totodată, acesta a mai precizat că, din ceea ce a discutat pînă în prezent cu cei din conducerea Academiei, el se va ocupa cu supravegherea și coordonarea activității de cercetare din toate institutele la nivel național. „Îmi va reveni sarcina extrem de dificilă de a încerca să coordonez cercetarea din toate institutele Academiei Române, pentru a le crește vizibilitatea, a-ți națională cît și externă și pentru a încerca să stimulez creația științifică de calitate”, a precizat acad. Bogdan Simionescu. Mai mult, el a precizat că este dispus să renunțe atît la funcția de președinte al

Filialei Iași a Academiei Române, cît și la cea de director al Institutului de Chimie Macromoleculară „Petru Poni” din Iași, pe care le deține în prezent. „Nu știu dacă se vor organiza alte alegeri, am să vorbesc cu cei de la Academie pentru că nu pot îndeplini două funcții, nici nu ar fi normal fiindcă munca la nivelul Academiei, la București, este deja extrem de serioasă, nu se poate face o zi pe săptămînă, necesită un program sistematic și timp petrecut la București. Și înainte de a fi numit mergeam cîte două-trei zile la fiecare două săptămîni la sediul central”, a conchis academicianul.

Bogdan Simionescu este membru titular al Academiei Române din 2009 și președinte al Filialei Iași a acesteia din august 2012. ■

AM AUZIT CĂ...

Procrastinare de ziua muncii

1 mai a mai prelungit cu o săptămînă vacanța de Paște și chiar dacă miercuri nu era considerată zi liberă, prin birourile și secretariatele universităților abia dacă mai găseai picior de portar. În amfiteatre și cămine a bătut vîntul toată săptămîna. Prea bune au fost bucatele de-acasă.

Iașul, mica Veneție

Duminică aproape că am început să ne construim o arcă, pentru că norii care au colindat pentru cîteva ore cerul au adus o ploaie de dimensiuni biblice și au transformat străzile în adevărate riuri, iar gropile în lacuri. Cei mai năpăstuiți au fost pietonii, care pe lîngă faptul că au fost udați pînă la piele, au intrat și în apă pînă la glezne cînd s-au urcat în RATP-uri. În-că vreo două ploi din acestea și poate vom vedea și noi un Bahlui navigabil.

Super ofertă!

Reprezentanții de la „Cuza” au luat modelul site-urilor care fac tot posibilul să obțină like-uri și share-uri și de aceea, dacă absolvenții își doresc reducere de 50% pentru a închiria Aula Magna pentru cursul festiv, trebuie să își dea CNP-urile pentru a intra în baza de date a fundației Alumni. Ar fi cazul să se inventeze un AdBlock și pentru ei.

Televiziunea, în prim plan la Seminarul Internațional de Jurnalism

La eveniment pot participa atît studenți, cît și elevi și jurnaliști.

Cătălina DOBROVICEANU |

c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Au început înscrierile la Seminarul Internațional de Jurnalism, care va avea loc între 14 - 16 mai în Sala Vivaldi din incinta Palas Mall. Tema evenimentului este „Televiziunea și publicul său”.

„Seminarul Internațional de Jurnalism este destinat studenților de la Jurnalism, dar și celor de la Comunicare, însă nu excludem și participarea altor studenți interesați de acest domeniu. Pot participa și elevi de liceu care sînt pasionați de jurnalism sau care scriu la revistele școlare. Seminarul se adresează și jurnaliștilor care lucrează deja în domeniu și care doresc să se perfecționeze cu noile tendințe în televiziune. Vor fi prezenți jurnaliști de la studiourile teritoriale din Timișoara, Craiova, Târgu-Mureș și Cluj, din Ucraina și din presa regională din Moldova”, a explicat Carmen

Olaru, coordonator cu atribuții de director al TVR Iași.

Speakerii debaterilor sînt David Lowen, președintele Prix CIRCUM, Valérie Giacomello, jurnalist la France Télévisions, Karol Cioma, CIRCUM Training Manager și prof. univ. dr. Daniel Condurache, cadru didactic la Departamentul de Jurnalism, Științe ale Comunicării de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”. Pe parcursul celor trei zile vor avea loc avea loc debateri, între 9.00 – 13.00 și ateliere de lucru, de la ora 15.00, pînă la 18.00.

Participanții se pot înscrie pînă pe 9 mai pe www.tvriasi.ro/sij2014. Pînă în acest moment s-au înscris peste 40 de persoane. Seminarul Internațional de Jurnalism este organizat de TVR Iași în parteneriat cu UAIC, Institutul Francez Iași și British Council Iași. ■

Acesta a vizitat și Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi”.

Ministrul Educației vrea să salveze bazinul olimpic din Iași

de Cătălin HOPULELE |

catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Ministrul Educației, Remus Pricopie, a declarat marți, 29 aprilie, aflat într-o vizită oficială la Iași, că pentru finalizarea lucrărilor la bazinul olimpic al Universității Tehnice „Gheorghe Asachi”, care stagnează de mai mulți ani, se va încerca aplicarea la linii de finanțare europene pînă la sfîrșitul anului. În acest moment există un litigiu privind proprietatea asupra terenului pe care este ridicat bazinul olimpic, un ieșean avînd titlu de proprietate pe un teren de aproximativ 800 de metri pătrați care trece și pe sub bazinul olimpic. Însă ministrul a declarat că acest litigiu, care în decursul a aproape zece ani nu a fost lămurit, va fi rezolvat de către municipalitate în cîteva luni pentru a se putea aplica pînă în toamnă la proiecte din fonduri structurale, lucru confirmat și de viceprimarul Mihai Chirica, prezent și el la conferința de presă. „În acest moment sîntem într-o situație bună, aș putea spune, pentru că există o serie de fonduri de infrastructură din exercițiul financiar 2007-2013 pentru astfel de lucrări. Situația cu litigiul nu a fost rezolvată pînă în prezent pentru că nu exista un viitor de obținere a finanțării, însă acum există”, a precizat Remus Pricopie.

Acesta a vizitat Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi”, cantina și cele două module de cogenerare a energiei termice și a celei electrice, cît și bazinul olimpic. Apoi, ministrul a fost prezent la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, unde a participat la Conferința Internațională de Educație a Adulților, fiind invitat să vorbească despre importanța lui Spiru Haret în sistemul de învățămînt și în educație din România. ■

Profesorii și studenții mediciști se întrec la fotbal

Studenții, cadrele didactice și personalul auxiliar de la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași pot participa la Campionatul de Fotbal pentru tineri medici și studenți, care va avea loc între 5-18 mai pe terenul sintetic de lîngă Sala Polivalentă.

„Pînă acum s-au înscris 11 echipe, dar e posibil să începem campionatul cu 12, echipe care își vor disputa cupa, medaliile și premiul în bani, care este condiționat de numărul echipelor înscrise”, a declarat Alexandru Carp, coordonatorul Departamentului Sport al Societății Studenților Mediciști Iași (SSMI). Înscrierile s-au putut

face la sediul SSMI pînă pe 2 mai, fiecare echipă plătiind 250 de lei pentru înscriere. Condiția a fost ca fiecare echipă să fie formată din minimum șapte și maximum 11 studenți.

Evenimentul este organizat de Departamentul de Sport al SSMI în parteneriat cu Catedra de Sport și cu Societatea Studenților Stomatologi, Societatea Studenților Farmaciști și Asociația Studenților Bioingineri. (A. M.)

Electroniștii aduc elevii la facultate

Elevii și studenții de la instituții de învățămînt cu profil tehnic din Iași pot participa la evenimentele organizate de „Zilele Studentului Electronist”, care se vor

desfășura între 6 – 11 mai. Liceenii vor putea lua parte la la cursurile, seminariile și laboratoarele de la Facultatea de Electronică, Telecomunicații și Tehnologia Informației (ETTI) a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași. Studenții vor putea participa la întîlnirile cu reprezentanți ai unor companii precum AE Electronics, Autoliv, Delphi, Embarcadero, EMS Electra, Ericsson, Microchip, Miele, Ness, PCB Electra, Silicon Service și Trias, care vor organiza și interviuri.

O serie de evenimente sînt dedicate și absolvenților facultății ETTI Iași, foști membri LS ETC sau foști studenți aflați în conducerea Ligii Studenților Electroniști.

„Zilele Studentului Electronist” se află la cea de-a treia ediție și sînt organizate de Liga Studenților Electroniști. (A. M.)

Parada asociațiilor studentești se va desfășura pe un alt traseu.

La ediția de anul acesta, studenții îmbracă FESTUDIS în haine noi

Activitățile vor avea loc la Casa de Cultură a Studenților și la Casa Pogor.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Cea de-a XIV-a ediție a Festivalului Studențesc FESTUDIS care se va desfășura în perioada 5-11 mai vine cu schimbări majore. Una dintre principalele modificări ține de structura festivalului, urmînd ca în fiecare zi să aibă loc cîte un eveniment. Timp de o săptămînă, 32 de asociații și ligi de la universitățile ieșene vor defășura activități culturale, sportive și de divertisment. Astfel, luni va fi deschiderea oficială a evenimentului printr-o paradă, marți este ziua concursului de miss și mister, miercuri este seara de teatru, joi cea de folclor, iar vineri este zi de dans și muzică. Pentru sfîrșitul de săptămînă sînt programate activități organizate de ligi, ca „Liga se combină”, „Studenții au talent”, „Școala de folk și poezie” sau Tîrgul de ONG-uri.

Parada organizațiilor va avea loc luni, 5 mai, începînd cu ora 19.00. Anul acesta asociațiile vor avea alt traseu, urmînd să se întîlnească pe esplanada Palatului Culturii și să se oprească în fața Casei de Cultu-

ră a Studenților (CCS). „Concertul cu care se va încheia parada va fi cu trupe de la CCS. A fost făcut un sondaj cu 30 de formații, din care studenții au ales cine să cînte”, a declarat Adrian Căliman, director CCS. Și de data aceasta vor fi premiate asociațiile care se vor remarcă prin originalitate, iar cei care vor hotărî spre cine va merge premiul fiind tot studenții.

Steaguri în loc de tricouri

O altă schimbare din cadrul festivalului este că în timpul paradei studenții nu vor mai purta tricouri care să reprezinte asociația, ci vor avea steaguri în culorile acesteia, fiecare urmînd să aibă între trei și zece steaguri, în funcție de numărul de membri. Concursul de miss și mister este programat să aibă loc pe 6 mai, iar tema este „cupluri celebre de la Hollywood”. Pentru seara de teatru de miercuri, 7 mai, este pregătită piesa „Cerere în căsătorie” a Teatrului „Satiricus I.

L. Caragiale” din Chișinău. Joi va avea loc o seară de folclor la Casa Pogor, care se va termina cu o petrecere cu specific românesc. Vineri, 9 mai, formațiile CCS au pregătit activități cu dans și muzică în parcul Pogor.

De asemenea, anul acesta se va schimba și locul de desfășurare a manifestărilor. Față de edițiile anterioare, în acest an, toate activitățile vor avea loc la Casa de Cultură a Studenților sau la Casa Pogor. „Nu mai sîntem atît de dispersați cum eram altădată. Pînă vineri, toate activitățile vor avea loc în sala Gaudeamus a CCS, iar restul la Casa Pogor. Am observat o implicare mai mare a studenților încă din ianuarie de cînd ne-am apucat și astfel au fost puse și ideile lor în aplicare”, a adăugat directorul CCS.

O activitate care se va desfășura pe parcursul mai multor zile, între 6 și 11 mai, este Universitaria-da, olimpiada sportivă a asociațiilor. Studenții vor participa la fotbal, tenis de masă, fotbal feminin,

fotbal masculin, tenis, table, șah, volei, badminton sau street-ball. În intervalul 9 - 11 mai este programat și proiectul Automedicația al studenților de la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași (UMF). În cadrul acestuia vor fi realizate 300 de chestionare care vizează modul de administrare al medicamentelor. De asemenea, va avea loc și Campania Anti-Tabac, prin intermediul căreia se va atrage atenția asupra efectelor nocive pe care le are fumatul, studenții urmînd să ofere fumătorilor mere și bomboane în schimbul țigărilor.

Și în acest an, FESTUDIS va fi organizat de CCS cu sprijinul Consiliului Județean Iași (CJ) și al Primăriei Municipiului Iași. „Atît CJ cît și Primăria ne-au oferit fonduri, aproximativ 25.000 de lei. Cîți bani avem, de atît facem, cred că acum criza ne învață. Însă nu trebuie să o luăm în sens negativ, chiar dacă pînă acum festivalul costă și un miliard”, a mai spus directorul CCS. Prima ediție a Festivalului studențesc FESTUDIS a avut loc în 2002. ■

ȘAH-MAT

Educație media, obligatorie în școli

Îi știți pe Bartoș și Smiley. Sînt cei doi care se maimuțăresc în culisele de la „Românii au talent” și care, pe bani foarte frumoși, se maimuțăresc și în reclamele trustului Romtelecom-Cosmote. Săptămîna trecută însă au intrat în vizorul Ministerului Afacerilor Interne, pentru una dintre reclamele în care promovau nu-știu-ce tabletă primită gratuit la un abonament. În ea, Smiley și colegul său se urcau pe vagoanele unui tren în mișcare unde se dădeau cu niște skateboard-uri. Dincolo de aberanța reclamei, de remarcat este impactul ei social: Raed Arafat a atenționat săptămîna trecută Romtelecom, CNA și toate instituțiile care ar putea avea legătură directă cu reclama de față, faptul că, de la apariția ei, mult mai mulți copii au murit sau au fost răniți foarte grav fiindcă s-au electrocutat după ce s-au urcat pe vagonul unui tren. În mod concret, în ultimele două-trei săptămîni s-au întîmplat două cazuri în județul Iași, unul chiar în municipiu.

Înainte de a spune altceva, este limpede că aici o vină importantă o poartă părinții, pentru că reclamele pot să aibă în ele orice fel de mesaj (cîtă vreme respectă reglementările audiovizuale și legale), dar nu sînt nevoite să educe. Reclamele trebuie să te mintă frumos, cu asterix, ca să-ți golești portofelul într-o direcție sau alta. Reclamele nu informează, știrile fac asta, sau măcar ar trebui. Educația însă se face întîi acasă, apoi la școală și niciodată în fața televizorului.

Însă toată discuția în jurul acestor accidente nu va aduce nici un fel de soluție, dacă nu este

Proiecte de 60 de milioane de lei la Medicină

de Liza CÎRJĂ | liza.cirja@opiniastudenteasca.ro

Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

La Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” (UMF) din Iași au fost demarate două proiecte, finanțate prin fonduri europene nerambursabile. Cel mai recent este proiectul „Consiliere profesională pentru studenții în medicină și program integrat de practică în domeniul medicinei generale și dentare”, lansat pe 29 aprilie, în Sala Senat a UMF. Obiectivele urmărite sînt consilierea în carieră a 5050 de studenți la medicină generală și dentară, organizarea de stagii de practică în centrele universitare din Iași, Brașov, Cluj, București și Constanța și crearea unor parteneriate cu instituții medicale.

„În ce ne privește, ca facultate, medicina dentară vizează manopere practice pe care studentul le realizează din timpul facultății. Acest lucru înseamnă o bună aprofundare a acestor manopere întîi prin simulări, urmate de o practică pe pacient dar și de o simulare virtuală a soluțiilor terapeutice”, a declarat prof. univ. dr. Norina Forna, managerul de proiect și decanul Facultății de Medicină Dentară a UMF. Studenții vor fi consiliați de experți care vor participa la dezbateri pe teme din domeniul cardiologiei, medicinei de urgență, medicinei interne, esteticii dentare, chirurgie OMF și proteticii dentare. De asemenea, studenții vor primi consiliere și în comunicarea cu pacienții cu dizabilități.

Prin intermediul proiectului vor fi acordate și 1000 de burse, în valoare de 354.000 de euro pe an. „Deocamdată nu ne gîndim la premii sau la burse, deoarece pînă acolo avem mai multe

etape de urmat. Acelea vor exista, dar în faza finală”, a completat managerul de proiect.

Acest proiect este cofinanțat din Fondul Social European prin intermediul Programului Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane (POSDRU) 2007- 2013 și are o valoare de 16,3 milioane de lei.

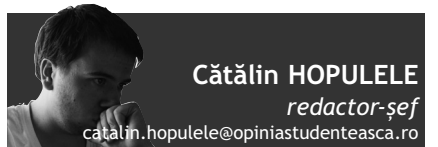
Tot în aprilie, UMF a demarat lucrările pentru construirea „Centrului avansat de cercetare - dezvoltare în medicina experimentală (CEMEX)”, prin care se vor testa medicamente, tratamente și noi tehnici chirurgicale pe animale vii. „Laboratoarele care vor fi construite în acest centru sînt unice în țară. Există un Pet RMN care face parte din cele șase existente în Europa. Dacă vrem să facem cercetări la nivel nanoparticulă și la nivel molecular, atunci trebuie să avem și aparatura potrivită”, a declarat prof. univ. dr. Vasile Astărăstoe, rectorul UMF. Institutul va funcționa într-o clădire din apropierea Facultății de Bioinginerie Medicală, care va fi renovată și modernizată. În cadrul centrului vor fi puse la dispoziție 12 posturi permanente de cercetători, însă numărul locurilor disponibile poate ajunge și la 100.

Costul total al acestui centru este de aproximativ 43,6 milioane de lei, din care, 30,9 milioane au fost obținuți prin Programul Operațional Sectorial Creșterea Competitivității Economice (POSCCE). Diferența de bani este susținută din fondurile proprii ale universității.

Termenul de finalizare pentru ambele proiecte este noiembrie 2015. ■

Prof. univ. dr. Norina Forna, managerul de proiect și prof. univ. dr. Vasile Astărăstoe, rectorul UMF.

Cătălin HOPULELE
redactor-șef
catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

fundamentată și nu propune o rezolvare concretă. E clar că un copil nu știe să se uite la televizor. Dar interesul pentru televiziune e atît de scăzut în rîndul copiilor încît e fîrziu să te apuci acum să-i înveți cum să butoneze telecomanda. Însă copiii de astăzi trebuie învățați cum să se informeze. Cum să citească presa (să o citească în primul rînd), ce surse să folosească, să nu-l ia ca piatra de temelie pe Mircea Badea și să învețe să discearnă adevărul de ficțiune, realitatea de manipulare. Fie că îi vin informațiile pe Facebook, Twitter, Instagram sau Hotnews. Să fie ore de Media obligatorii la școală, ținute de profesioniști, să fie învățați copiii ce să citească, cum să se informeze, ce să ia de bun și ce să nu ia de bun. Să aibă un fundament pe care să-și așeze propriile păreri. Nu îi înveți să nu se uite la Mircea Badea, că nu facem ideologie, dar îi înveți că adevărul nu se spune înjurînd într-un maiou dintr-un studio de televiziune. Și că dacă Smiley se aruncă într-o fîntînă, nu e cazul ca cineva să-l urmeze, ci doar să taie funia căldării și să pună capac pe gura de ieșire. ■

Yolo

Pe limba hackerilor și a pisicilor ninja

Din anii '80, Internetul demonstrează că în comunicare nu există reguli.

În mod normal, ca să aparții unei comunități, trebuie mai întâi să te adaptezi normelor și convențiilor specifice fiecărui grup. La fel se întâmplă și pe Internet,

unde ca să scapi de eticheta de „newb” (începător), pe lângă altele, trebuie să înveți un limbaj aparte. Cei care nu reușesc să țină pasul cu tendințele mereu în schimbare ale codurilor online, nu prea au șanse să se integreze. Ba mai mult, dacă sînt prinși că nu le respectă sau că nu le înțeleg, membrii veterani le vor spune un singur lucru - GTFO ASAP PLS.

pe internetslang.com

9000
termeni
explicați

Există chiar grupuri pe Facebook ca „Anti-LOL” sau „The anti lol league”.

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Pe la jumătatea anilor '80, un canadian scria într-un e-mail pentru prima oară unul dintre cei mai mai populari termeni din argoul World Wide Web-ului. „Lo!” (n.r.: *laughing out loud* – rîd în hohote) s-a propagat atît de puternic pînă în zilele noastre încît pe 24 martie, 2011, cuvîntul împreună cu alte cîteva acronime a fost adăugat în Oxford English Dictionary, spre spaima cîtorva lingviști britanici. Cu trecerea timpului, „lol” a devenit o marcă a conversațiilor pe Internet, din care au derivat și alte cuvinte precum ROFL, LMAO, lel, lolz, lulz, care trimit înspre aceeași stare de amuzament.

Și chiar dacă definiția din dicționarul englezesc spune că argoul specific este folosit „să atragă atenția asupra unei glume sau să exprime amuzamentul”, Ben Huh, deținătorul mai multor site-uri de *entertainment*, e de părere că „lol” este mai mult decît atît. „LOL este o parte din viața de zi cu zi. Îl folos-

esc tot timpul cînd vorbesc pe e-mail cu cineva, fiind un mod politicos prin care îți arăți recunoștința față de interlocutor. În alte cazuri, are un sens ironic. Adică, «da, înțeleg că a fost amuzant, dar eu nu prea rîd»”.

De cealaltă parte, sînt și voci împotriva acestui termen argotic, care îl văd ca pe începutul sfîrșitului în ceea ce privește masacrarea dicționarului. Există chiar grupuri pe Facebook ca „Anti-LOL” sau „The anti lol league”, unde utilizatorii spun că „lol” nu sună deloc a rîset și că preferă să folosească expresii precum „haha” ori „hee hee”. De asemenea, într-un articol de pe *dailymail.com* se ridică o altă problemă, și anume că aceste tipuri de expresii sînt imitate de către adulți, contribuindu-se astfel la deteriorarea limbii.

Totuși, lingvistul englez Tony Thorne nu este de acord și spune că „cercetările din acest domeniu arată că tinerii care folosesc abre-

vierile au o vorbire mai articulată decît restul. Este vorba de fapt de schimbul de cod”. Britanicul mai crede că limbajul Internetului contribuie la îmbogățirea limbii, care este „un animal ce evoluează în mod continuu”.

L33t H4x0r

În ceea ce privește celelalte abrevieri folosite, cuvinte scrise intenționat greșit sau expresii ciudate, trebuie să privim în mai multe direcții și să ținem cont că Internetul a fost și este doar un vehicul în dezvoltarea acestora. Principali „vinovați” sînt chiar primii explorați ai Internetului care, pentru a-și crea o comunitate, au inventat cuvinte noi sau au dat alte sensuri unor cuvinte existente deja. Și chiar dacă termeni apar zilnic, cîteva argouri încă mai sînt la modă, chiar după zeci de ani.

Unul din primele „curente” îl reprezintă „leetspeak-ul”. Leet (sau 1337) reprezintă echivalentul a „de elită”, pe cînd „leetspeak” se referă la un limbaj inventat de primii hackeri. Secretul acestuia îl reprezintă înlocuirea literelor din interiorul unui cuvînt cu numere sau simboluri care să semene la formă cu litera respectivă. Acest limbaj s-a dezvoltat în mijlocul comunităților de hackeri, care-l foloseau drept o metodă de comunicare pe forumuri sau grupuri de discuție. Ideea e că, folosind numere și simboluri, hackerii își puteau ascunde convorbirile de căutările pe motoarele de căutare, prin eliminarea cuvintelor cheie.

O altă categorie de cuvinte specifice mediului online o constituie acelea care au fost scrise greșit la un moment dat sau au fost interpretate anapoda. De exemplu, prin anii 2000, *gamerii* nu-și învingeau adversarii online, ci îi „pwnau”. Una dintre poveștile din spatele lui „pwn” îl are în prim plan pe un campion mondial la șah, Alexander Alekhine. Iar în 1935, înaintea unui meci, fiind recunoscut pentru remarci antisemite și pentru „prietenia” cu sticlele de vodcă, acesta i-a spus cu un accent grav adversarului său „I will

pawn to your knight”. Majoritatea vorbitorilor de limbă engleză au înțeles că „Evil pwn you tonight”.

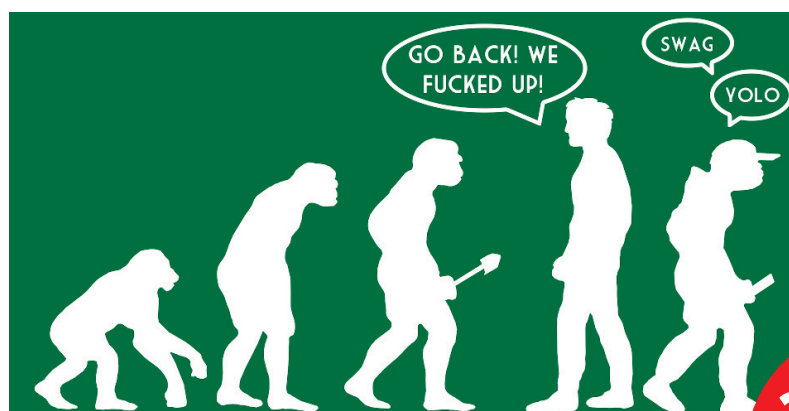
Tot aici, se încadrează și AYBABTU sau AYB (*All your base are belong to us* – Toată bazele tale ne aparțin nouă), care-și are originea într-un joc video japonez, tradus prost în engleză. Scena cu pricina are loc chiar la începutul jocului, iar pe parcursul său apar și alte greșeli care mai circulă astăzi pe Internet sub formă de meme precum „*Somebody set up us the bomb*”.

Un alt termen popular provenit din jocuri îl reprezintă „gg” (n.r.: *good game* – ai jucat bine), care în prezent reprezintă o formă de-a spune că-i cedezi jocul adversarului. Termenul a apărut prima oară în 1994, printre jucătorii lui „Mara-

lent al expresiei latine „carpe diem” (n.r.: trăiește clipa) pe care adolescenții îl folosesc ca pe o scuza pentru un comportament iresponsabil sau prostesc. Formula neprescurtată a apărut prima oară prin anul 1837 într-o revistă pentru femei. Abia mai tîrziu, prin 2005, YOLO a apărut așa cum îl știm astăzi, pentru că în 2011, el s-a devinut viral în urma unei melodii ale rapperului canadian Drake. Cel mai mare impact l-a avut probabil pe rețelele sociale, pe Twitter fiind menționat la un moment dat de 370.000 de persoane pe zi. Însă, pe la sfîrșitul lui 2012, popularitatea termenului a scăzut rapid, iar internații care-l încă mai foloseau pe diverse rețele sociale sau comunități online deveneau imediat tîn-

Cel mai lung acronim folosit de internauți este ROTFLBTCICAJTTWADBSIHPWTRHITSBKABAYB

D4că iN7R0duCI ÎN 8R0w53R 4dr354
600673.K0M, 0 5ă v12I732i 0 v3r5IUn3 4 IUi
9009L3 ÎN I3375P33k.

La sfîrșitul lui 2012, Twitter raporta că hashtagul @Yolo fusese inclus în 36,6 milioane de tweet-uri.

36,6
milioane

thon”, fiind mai tîrziu adoptat și popularizat de către comunitățile jucătorilor de StarCraft. Iar astăzi, deși poate părea doar o formalitate, pe scena competitivă a jucătorilor din Coreea de Sud, aceștia sînt obligați ca la finalul jocurilor, să scrie „gg”.

#YOLO Swag

O altă „sursă” prolifică pentru limbaje argotice o reprezintă filmele, seriile de televiziune sau desenele animate. De acolo se preiau expresii amuzante care pot căpăta alt sens („Nu sînt pietre. Sînt minerele” – „Breaking Bad”) sau se împrumută cuvinte cu totul, precum „Bazinga” din „The Big Bang Theory”. Acesta din urmă este folosit de personajul principal, Sheldon și vine de la cuvîntul „zing” care înseamnă a păcăli pe cineva, căruia i se adaugă „ba” la început și „a” la final. Ce e amuzat în povestea aceasta e că, cei de la Warner Bros, au decis să înregistreze marca „Bazinga” prin februarie anul trecut.

Un alt termen ultra-cunoscut, inițial foarte îndrăgit, apoi urît este YOLO (*You Only Live Once* – Trăiești o singură dată). Acesta este un fel de interjecție sau un fel echiva-

ta glumelor celorlalți membri. Iar acum, cînd nu mai este destul de popular, folosirea lui YOLO se face mai degrabă cu ironie („Am uitat să pun dopul la sticlă...#YOLO”).

O soartă asemănătoare pare să aibă și „swag” („șmecherime”), care era la modă cam prin aceeași perioadă ca și YOLO, promovat fiind tot prin niște melodii ale unor cîntăreți celebri de rap. De asemenea, tinerii care foloseau ambii termeni, obișnuiau să le alătore („YOLO swag”), dînd astfel naștere la numeroase parodii pe YouTube.

Deși limbajul internaților a fost gîndit inițial doar ca un cod între utilizatori, ca o formă de rebeliune față de comunicarea convențională, astăzi, cursul lucrurilor pare să se întoarcă.

Limbajul care odată era folosit numai online, ne-a invadat viața de zi cu zi. De exemplu, Coreea de Sud se gîndește serios să introducă argoul de pe Internet ca obiect de studiu în școli, în locul celei de-a doua limbi străine pe care copiii ar trebui s-o învețe. Nu știu cît de bună e ideea, însă cert este că, pe Internet, limbajul suferă mult mai ușor mutații decît în *offline*, acesta neputînd fi nici controlat și nici prevăzut. ■

Centrele de orientare în carieră pescuiesc studenții care nu ajung pe Internet

La aceste departamente există câte un consilier sau doi pentru toți studenții.

De cele mai multe ori, site-urile sau târgurile de locuri de muncă sînt primele alegeri ale absolvenților aflați în pragul angajării. Puțini știu că există chiar sub nasul lor departamente care se ocupă cu găsirea angajatorilor pentru ei. Unii consilieri aleg să discute față-n față cu studenții, așa cum se întîmplă la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC), iar alții printr-un schimb de e-mailuri, precum la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI).

Majoritatea celor care participă la ședințele de consiliere vor să afle și cum se scrie un CV sau o scrisoare de intenție.

de Ana-Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro
Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicianu@opiniastudenteasca.ro

Centrele de consiliere în carieră există la UAIC și TUIAȘI de mai bine de zece ani, iar în Carta universităților fiecare dintre acestea este subordonat câte unui prorectorat. „La vremea respectivă cred că a fost un Ordin de Ministru, nu cred să fi existat altceva. În schimb, în Legea Educației 1/2011 există niște prevederi referitoare la asemenea departamente pentru că principiul de la care pleacă această lege este cel de educație universitară centrat pe student”, a explicat prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul UAIC.

Consiliere prin poșta electronică

Astfel, la UAIC, Centrul de Informare Profesională, Orientare în Carieră și Plasament (CIPO), înființat în ianuarie 1997, este subordonat Prorectoratului pentru activități studențești și parteneriate cu mediul economic și sectorul public. Centrul de consultanță în orientarea pro și post universitară (CCOPP) de la TUIAȘI, care și-a început activitatea în 1996, se află în subordinea Prorectoratului pentru relații internaționale și imagine universitară, însă are același rol ca și CIPO. „Noi oferim asistență pentru alegerea studiilor de licență, de master și pentru alegerea oportunităților educaționale precum stagiile de practică sau bursele în străinătate. Sîntem mediatorii între studenți și angajatori, în măsura în care angajatorii sînt în căutare de studenți. La aceste întâlniri, de obicei, sînt un profesionist și doi, trei studenți, iar acesta le povestește cum a ajuns acolo unde este, drumul și obstacolele peste care a trecut”, a declarat Alma Andrei, consilier la CIPO.

Pe de altă parte, la TUIAȘI, orientarea studenților în carieră se face mai mult printr-un schimb de e-mailuri între consilierul CCOPP și viitorii absolvenți. „În urmă cu 18 ani, de cînd există acest centru, veneau studenți la birou, iar eu le puneam la dispoziție ofertele de locuri

de muncă. Acum ne-am mai modernizat și totul se face prin e-mail. Studenții îmi scriu și mă întreabă cum pot obține un loc de muncă și ce trebuie să știe să facă pentru locul de muncă respectiv. Ori de cîte ori intru în posesia unor oferte de angajare, le trimit tuturor studenților ale căror date de contact le am, indiferent la ce specializare sînt și ei își aleg angajatorul potrivit”, a explicat ing. Vladimir Zghibarcia, consilier la CCOPP. Acesta a mai afirmat că cei mai mulți studenți vor să afle, pe lîngă locurile de muncă disponibile, și cum să redacteze un CV sau o scrisoare de intenție, iar cele mai căutate domenii în rîndul studenților de la Politehnică sînt IT și mecanică.

La UAIC, majoritatea celor care participă la întîlnirile de consiliere provin de

la facultățile de Economie și Administrarea Afacerilor, de Psihologie și Științe ale Educației sau de Filosofie și Științe Social-Politice, „dar acestea sînt și facultățile cu cel mai mare număr de studenți, deci, cumva este de așteptat”, a completat Irina Șubredu, consilier la CIPO. Anul trecut, la CIPO, au participat la sesiuni de consiliere individuală 54 de studenți, pe durata a 120 de întîlniri, în condițiile în care, în 2013, au absolvit facultatea peste 4900 de persoane. Mai mulți participanți, în jur de 800, au fost înregistrați la cele 11 evenimente intitulate „Biblioteca vie”, pe parcursul cărora studenții s-au întîlnit cu specialiști din domeniul marketingului, comunicării sau al vânzărilor.

În afară de consilierea studenților, centrele de orientare în carieră organizează și activități pentru elevi. În acest sens, reprezentanți ai

facultăților merg în liceele din zona Moldovei pentru a le vorbi elevilor despre oferta educațională, burse și taxe sau organizează Zilele Porților Deschise pe durata cărora liceenii pot vizita universitățile.

Însă atît la TUIAȘI, cît și la UAIC există un singur astfel de centru pe universitate, la care lucrează unul, respectiv doi consilieri, de aceea, unele proiecte rămîn doar pe hîrtie. Spre exemplu, pe site-ul CIPO este menționat un program de *peer-counseling*, prin care studenții și absolvenții pot să le devină consilieri colegilor lor. „Acest program a fost înființat anul trecut, însă acum nu funcționează din cauza faptului că nu există oameni. E greu să reluăm programul deoarece trebuie să găsești persoane care au capacitate în consiliere. Ar trebui să avem niște oameni care au terminat studiile de licență sau masterul și care să se plieze pe acest lucru, să fie niște voluntari care să stea cu noi în centru, să lucreze alături de noi. Nu ne putem duce să alegem noi persoanele acelea să le spunem că de mîine vor face *peer-counseling*, e ca și cum le-am transfera responsabilitatea noastră”, a declarat Irina Șubredu.

Cine dă de urma absolvenților?

Activitatea centrelor de orientare în carieră se oprește însă la rolul de mediator între angajatori și studenți, o monitorizare a gradului de angajare a acestora nefiind realizată de departamente. „O statistică este foarte greu de realizat. Nu sînt mijloace deocamdată în a determina dacă, după absolvire, studenții se angajează în domeniul lor. Pentru că ar trebui ca absolventul să scrie, după angajare, la universitate. Nu avem cum să îi urmărim pe toți”, a explicat ing. Vladimir Zghibarcia. Același lucru este valabil și la CIPO, consilierii explicînd că, după ce studenții încheie sesiunea de orientare, nu se mai păstrează nici o legătură cu aceștia. „Există studenți care s-au angajat în urma acestor întîlniri, însă noi nu ținem

evidența acestora. Pleci cu inima împăcată că ai șanse mai mari să te angajezi”, a conchis Alma Andrei.

La „Cuza”, singura metodă prin care se monitorizează inserția pe piața muncii a absolvenților este prin completarea de către aceștia a unui chestionar, la ridicarea diplomelor. „Noi avem asemenea chestionare, destul de detaliate. În general, absolvenții le completează cînd vin să-și ridice diploma de licență sau de master. Este cea mai bună modalitate, altminteri ar trebui să facem sondaje și să dăm cu presupusul. Așa, știm limpede”, a explicat rectorul UAIC.

Internetul, cutia cu joburi

Chiar dacă aceste centre funcționează de mai bine de zece ani, mulți studenți aleg să își caute singuri locuri de muncă, iar unii dintre ei nici nu știu de existența unor astfel de departamente. „Nu știam că există un centru de orientare în carieră în cadrul universității. E bine dacă îți poți depune CV-ul acolo, iar ei te anunță atunci cînd găsesc un loc de muncă pentru tine sau cînd o companie dorește să angajeze. Eu îmi caut de lucru pe site-uri specializate precum «e-jobs», «freelancer», «hipo». Nu găsesc chiar în domeniul meu, dar măcar e o sursă de venit”, a spus Roxana Daniela Crivăț, studentă în anul al II-lea la Facultatea de Chimie a UAIC.

La fel procedează și Ana, studentă în anul al III-lea la Facultatea de Construcții și Instalații de la TUIAȘI. „Din cîte știu eu, nu există un astfel de centru la universitate care să se ocupe de consilierea în carieră. Din ce am auzit de la alți colegi care și-au dat licența și au învățat bine este că au fost recomandați de profesori și și-au găsit astfel de lucru. În ceea ce mă privește, îmi caut singură un job, pe Internet sau la tîrguri de locuri de muncă”, a explicat studenta.

În astfel de situații, puntea dintre angajator și angajat nu se mai construiește prin intermediari, ci prin fiecare absolvent în parte. ■

de studenți de la „Cuza” au participat anul trecut la ședințele de consiliere.

1 Mai zelos ca altul

Fie că recunoaștem, fie că nu, de 1 Mai sîntem toți o apă și-un pămînt. Zicem că nu vrem să mergem la grătar „cu turma”, însă chiulim de cu o săptămîină înainte de la școală. Doar și profii fac la fel. Ne autoironizăm (parcă excluzîndu-ne din ecuație) că n-avem ce sărbători, căci în România nu se muncește și pretindem că de-abia așteptăm să ne întoarcem la treabă. Însă revenirea ne ustură la fel de tare ca o beșică în talpă, fiindcă mai degrabă am călca pe coji de nuci decît să ne luăm inima în dinți să facem ceva cu viața noastră.

Fii oaia neagră, nu ciurma turmei!

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Iubesc ziua de 1 mai. Iașul este gol, te poți plimba pe Copou liniștit, găsești o bancă liberă la umbră și faci 15 minute cu autobuzul din rondul de la Agronomie pînă în Tudor. Îi iubesc pe toți oamenii care pleacă la grătar, fie că o fac la Cîrc sau merg pînă la Alba Iulia, și cred că astfel de „sărbători” sînt sănătoase pentru orașenii care, îmbîcsiți de aglomerație, nervi, claxoane și stres, redescoperă Iașul. Și nu doar ieșenii. De 1 mai, jumătate dintre studenții din sala de cinema a mall-ului erau străini. Eram un turn al lui Babel și rîdeam pe șapte limbi, arabă, turcă, română, ebraică și nuanțe de franceză și engleză deformate.

Zilele în care orașul rămîne pustiu de exodul în căutarea micului de aur și a elixirului la PET arată altfel. M-aș hazarda să le

spun chiar magice. Nici șantierul nu ne mai înăbușă cu praf, municipalitatea nu are timp să mai taie copaci, toți candidații își mută campania electorală între grătare și, în sfîrșit, bunul simț se strecoară în sînul Iașului, printre cei rămași. Chiar și în centru, printre ouăle imense ale primăriei și iepurii sinistri, erau cupluri de bătrîni care se plimbau, la braț, liniștite.

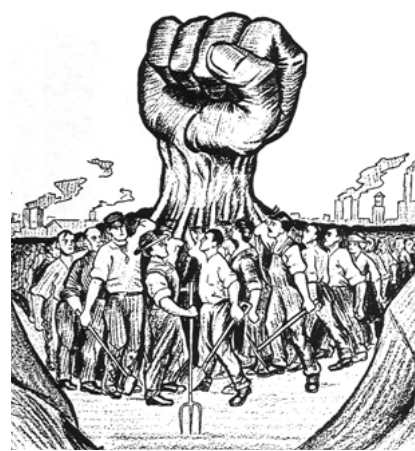
Mai știți cerșetorii care-și făcuseră casă la intrarea în Mitropolie? Erau probabil la Cîrc de 1 mai, și singurele zgomote care răzbăteau pietonalul erau născute de clopoțele catedralei ortodoxe, proaspăt schimbate. Toate magazinele însă sînt deschise, de la prima pînă la ultima oră, fiindcă mini-vacanța de 1 mai e doar pentru bugetari. Nu mai este coadă la Petru, la cremvuști înveliți în aluat fier-

binte, iar livrările acasă de la orice pizzerie nu mai durează o oră, ci 30 de minute.

E frumos să fii ultimul miel care nu trece strada împreună cu turma. Pe jumătatea ta mereu va fi mai multă iarbă și mai multă umbră, pentru că nu trebuie să o împarți cu alte 200 de oi. Îmi închipui însă cum s-a dat, și anul acesta, lupta pentru fiecare colț de umbră la iarbă verde. Cum fumul de la un grătar acoperea alte cinci, cum din trei mașini parcate bot în bot se auzeau patru tipuri de muzică, de la manele la populară. Obiceiul ăsta cu grătarul de 1 mai e la fel de prostesc ca cel cu sacrificatul miilor de miei de Paște. De 1 mai însă turma nu moare, ci behăie liniștită în dreptul fiecărui firicel de izvor, în care-și varsă, la sfîrșit, toate gunoaiile. ■

Un record la Tetris

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Lăsați caietele în sertar, nici nu vă mai sinchisiți să le aruncați în geantă, n-are nici un rost pentru trei zile. Nu mai faceți rezervare la microbuz și nici nu vă mai cumpărați bilet de tren, sînt bani aruncați degeaba pentru o săptămîină din care n-au mai rămas decît luni, marți și miercuri. Fiindcă în celelalte patru este vacanță. A picat numai bine, cît să ne odihnim după cea de Paște. Cum ar veni, șapte zile ca să ne refacem după post și încă pe-atîtea ca să ne revenim după sărbători.

Pentru că sîntem șmecheri, dacă tot avem liber jumătate

plus unu, de ce să nu rotunjim noi la șapte? Mai ales că o zi – două se duc pe drumul pînă la mare ori munte și pe grătare. Păi, nu? Joi și vineri ne simțim bine, sîmbătă și duminică și mai bine. Alungăm lumea din minte ca pe-o broască rîioasă și, ca să-i facem în ciudă, ne luăm liber cu prelungire.

Ne mai tocim pe unde se poate și acolo unde nu-i loc de negocieri, facem tot cum vrem noi. Iar atunci cînd dăm peste vreun profesor care nu numai că ne înțelege, dar ne și citește gîndurile, ne lucesc ochii ca artificii. Nici nu ne mai întreabă dacă avem de gînd să venim la curs, răspunsul îl știe deja, e de ajuns să se uite la fețele deodată luminate ale studenților săi. Numai ce auzim că ne păsuiește și în Săptămîna Patimilor, și în cea a muncitorimii, că ne și facem planuri cum să ne descurcăm cu atîta timp liber. Bifăm zilele în calendar ca pătrățelele dintr-un Tetris și ne uităm mulțumiți cum prinde contur o nouă vacanță. N-ar fi rău, totuși, să se mai prelungească cu încă o săptămîină, așa, ca să ne dezmoșim și noi după atîta repaus. ■

O sută de oaspeți nepoftiți

de Doina SÎRBU | doina.sirbu@opiniastudenteasca.ro

De pe băncile școlii trăgeam o linie în calendar și trasam, măcar imaginar, zilele de „libertate”. Ne bucuram cînd puteam lipsi „legal” de la ora de matematică sau cînd puteam amîna eseul la română. Nici acum, în studenție, nu uităm să însemnăm cu roșu zilele care ne oferă aripi și puțină odihnă.

Nici acum, în studenție, nu uităm să însemnăm cu roșu zilele care ne oferă aripi.

Dacă de Paște sau de Anul Nou orașul e pustiu, iar în aer nu plutește nici o vorbă, deschizînd ușa de 1 Mai, te ciocnești cu zeci de oameni fericiți cu pungi mari și coșuri cu mîncare. Parcul din apropierea casei mele înghite anual, în această zi, sute de muncitori. Oameni care dau buzna ca

niște oaspeți nepoftiți și care pleacă de la iarbă verde la fel de braznici. Vizitatorii sînt nepoliticoși și uită să se „descalțe” înainte de a-i trece pragul. Fiecare vine cu automobilul său, de la mașini mici la microbuze.

Cred că, în curînd, lipsa lor de politețe va căpăta proporțiile unui autobuz. Ici-colo, simți miros de fum, iar din fiecare autoturism țipă muzica. Te relaxezi cînd cineva îți fredonează o melodie, însă cînd aceasta nu e una la număr, ci zece, atunci fiecare zgomot îți provoacă dezgust. Poate timpanele mele sînt capricioase, dar aceste tobe neconținute apasă greu asupra odihnii celui ce dorește să facă o plimbare la aer curat în parcul din apropiere.

Mai tare sleită de puteri decît odihnită, flămîndă din cauza mirosurilor ademenitoare ale frigărilor și însetată de puțină țărîie, plec acasă ca să îmi revin în fire. Liniște, o salată și o cafea, apoi caut telecomanda. La știri același haos, doar că în alt parc. ■

Amintirea unui pionier întîrziat

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

M-am născut după '89, dar în clasele primare nu a fost an în care să nu ieșim la defilare de 1 mai. Mama avea grijă să mă îmbrace frumos, iar învățătoarea, după ce ne încolona cîte doi, ne ducea la pădure să culegem flori, să jucăm prinselea printre copaci ori să sărim ca niște capre pe dealurile din marginea satului. Nu strigam lozinci, ci cîntam cît ne țineau plămîinii „au înflorit livezileee, Ceru-i ca oglindaaaa”, de ieșeau la poartă toate babele din drumul nostru spre crîng.

Mai tîrziu, în generală, am dat obiceiul de a merge la pădure pe vizita la cofetărie. Diriginta, o femeie voinică, mereu zîmbitoare și pusă pe glume, ne ducea pe toți în centrul Botoșaniului, unde ne înfruptam cu eclere sau înghețată înecată cu sirop acrișor. Ocupam toate mesele din micuța cofetărie și

se adunau oamenii ca la circ cînd ne apucam de zis povești.

În liceu m-am apropiat însă cel mai tare de spiritul zilei de 1 mai. Strîngeam din timp bani, cumpăram bere și mici și mergeam la Poligon, în spatele cimitirului Pacea, și încingeam un grătar la cîțiva metri de cruci și morminte, cu muzică ori de la un telefon, fie cîntată de noi după ce mai goleam cîteva PET-uri.

În facultate, 1 mai a devenit sinonim cu fuga la mare. Eu nu am avut curajul să mă aventurez pe trenurile supra aglomerate de studenți, însă colegii aveau grijă mereu să strîngă din timp bani pentru naș și pentru cîteva shot-uri de „cozonaci” pe plajă. Tot în facultate am aflat ce înseamnă cu adevărat ziua de 1 mai, dar nimănui nu-i mai pasă. Și așa, cui să te mai plîngi astăzi că lucrezi prea mult? Nici nu ai avea de ce. Sînt mai multe sărbători legale decît zile de duminică. ■

Zilele în care orașul rămîne pustiu de exodul în căutarea micului de aur și a elixirului la PET arată altfel. M-aș hazarda să le spun chiar magice.

Dacă ar exista un om al plajei, el ar avea mereu părul încâlcit. Și plin de urmele furtunelor de nisip, răzvrătit de vînt și cu miros de apă agitată. Nu ar avea mîini, ci doar picioare, cu care ar frămînta nisipul pe sub tălpi sau cu care ar alinta apa. Omul plajei nu ar locui nicăieri de fapt, ar vedea răsăritul zi de zi din același loc, s-ar înveli în alge și în apă sărată și ar adormi atîns de cîte un val care-l zdruncină. Ar mîncea pește crud, cu solzi argintii și s-ar înfrupta din gustul sărat al mării, așteptînd ca pielea să-i sfîrșie de prea mult soare.

O zi cu omul plajei

De 1 Mai și-a lăsat grătarul acasă și mănîncă hamsii uleioase și mirositoare.

Să nu creadă nimeni că omul nostru stă doar la cort sau doar la hoteluri ieftine.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

În 2014, omul plajei din Costinești nu este un melancolic și nici vreun romantic sau vreun meloman. E tînăr, învîrtindu-se undeva pe la 20, 30 de ani. Are burtă și voce groasă care ar sparge și-un val, iar printre degete sigur îi ies și cîteva coji de semințe. Nu are păr încâlcit, ci doar o chelie din care mijesc cîteva fire de păr negru. Se mîngîie pe burtă cu o mînă, în timp ce cealaltă o ține pe un pahar de plastic din care iese rece bere de la dozator. Dă dedicații cu ecou, preferă să se îngîmădească într-o bodegă cu mult fum și cu manele, unde intrarea e zece lei, decît să danseze pe plajă fără niciun ban.

Ora 7.00 | Aproape adormit, ba de frig, ba de oboseala unui somn îngîrădit pe un singur scaun timp de zece ore, omul plajei caută să umple cu chitara cele cîteva ore care au mai rămas. Își sprijină capul de umărul unui coleg și începe împreună cu tot compartimentul să cînte „singura noastră scăpaaaree, să rămînem toooți la maree”. Pentru că toată lumea moțăie cum și pe unde se poate, se opresc și ei, preferînd să își păstreze energia. „Abia aștept să fumez, să beau, să dorm pe plajă, să dansez, să țip, vaaaaa!”, spune omul nostru cu un entuziasm care trece prin pereții compartimentelor. Merge în Vamă, nu știm dacă a mai fost sau nu. E licean, pentru că atunci cînd controlorul i-a cerut biletul, a întins timid un carnet de elev vizat pe

pe sub mînă. Omul nostru este buimac, nu știe încă unde a ajuns și nici ce va face. Cu bagajele aruncate printr-un colț, a ieșit la plimbare pe faleză. Fuge în slip tanga, fugărit de cîteva prieteni și nu își poți da seama dacă fuge de frig sau de frica de a nu fi prins. Se oprește împiedicat de ustensilele cîtorva muncitori care ridică de dimineată o viitoare terasă de pe care se vîd doar cîteva sticle de băuturi. Umblă năuc după un loc unde să-și poată bea cafeaua de dimineată, însă vînzătorii abia deschid buticurile sau acum scot cartușele de țigări de sub tejghea. Singurul loc unde și-ar putea bea cafeaua este în Max, unde cel mai probabil vor cînta lăutarii diseară.

Ora 15.00 | Tremură de frig, de plictiseală, se plînge de nisip prea ud sau prea rece și atinge marea cu vîrfurile degetelor de la picioare. S-ar afunda în ea, însă nu-i prea caldă, valurile-s mari, iar gustu-i prea sărat. Deasupra mării stă să se scurgă o ceață densă și rece care face ca epava din larg să se ascundă. Și apoi să reapară ca într-un joc. Singurul cort de pe plajă e zguduit de vînt și de briza mării, mișcîndu-se agitat în toate părțile. Înfofolit în hanorac și cu încă o geacă pe deasupra, își scoate prietenii din cort și gînditori se uită căutînd o soluție. Să se bage înapoi, la cald, pare a fi soluția atunci cînd apar și primele picături reci de ploaie.

Ora 17.00 | Omul nostru s-a așezat la o coadă. Nu la înghețată,

în sine. Se dau dedicații zgomoase pe ritmuri de manele, cu ecou în microfon așteptînd încă o mișcare din buric a fetelor. „Pentru fratele mai mic și pentru...”, spune în microfon unul dintre lăutari așteptînd la ureche continuarea. Poartă o cămașă roz suflecăță la mîneci, pe care o tot frămîntă între degete atunci cînd cîntă, de parcă

dea din palme sau să continue versurile. Însă singurii spectatori îi sînt barmanul care dansează cu două sticle de bere după bar și cîteva chelnerițe care țopăie rîzînd că tot localul este al lor. Omului plajei se pare că nu-i priește muzica de club, tot mai bună-i o manea.

Ora 22.00 | Muzica de club din Office Summer Club Lounge se as-

Omul plajei iese seara la plimbare ca să-i sîcîie pe alții sau ca să arate cît de grozav e, la depărtare de casă.

ar vrea să nu uite versurile. Lumea se strînge în jurul lui ca la circ după ce aud în urechi timp de o jumătate de plajă sau zece minute la pas domol „Da eu te iubesc de mooor”. La cîteva metri mai încolo, la Max beach, terasă amenajată decent în mijlocul plajei, cu loc destul pentru dans și cu boxe mari, e gol. DJ-ul continuă să vorbească ca și cum în fața sa ar sta sute de oameni pe care îi îndeamnă să danseze, să

cunde prin cîteva lumini colorate și trei oameni care biție din genunchi uitîndu-se mereu spre intrare. Nu mai intră nimeni, însă DJ-ul prevede „o noapte incendiară, cu multe hituri, hai Costineeești!”. Puțin mai încolo, la „10 steaguri”, abia dacă mai găsești o bancă liberă. Omului nostru îi priește mai bine mîncarea datorită scîrșitului de viori și a versurilor care se termină cu „hă-hă, hăp-hăp”, decît

orice altceva. Chiar și băieții care vînd porumb copt se mai încălzesc dansînd în cerc pe manele.

Ora 1.00 | Să nu creadă nimeni că omul nostru stă doar la cort sau doar la hoteluri ieftine, îngîrădit cu alți cinci prieteni. Stă și la hotel de multe stele, însă pentru că la mare nu se doarme, a ieșit pe terasă. Un alt grup de lăutari cîntă în hotelul de pe marginea căii ferate, iar omul plajei din Costinești știe toate versurile, cîntînd atît de tare încît acoperă muzica.

Omul plajei de 1 Mai și-a lăsat grătarul acasă și mănîncă hamsii uleioase și mirositoare, tăvălite prin făină grunjoasă al căror gust este potolit de o bere la PET. Mănîncă de la fast-food-ul cu specific turcesc, „de la băieții din colț” care-și ascut cuțitele pe carnea de pui care se rotește de la începutul serii. Cîntă „Cine-a pus șaorma-n drum?” nu doar pentru că se aude de la bodegile cu mîncare, ci pentru că are un ritm care-i place. Care anume? V-am spus. ■

Omul nostru este buimac, nu știe încă unde a ajuns și nici ce va face.

ultimul an. Măcar e viitor student. Prietena lui (nu iubita) nu i-a vorbit tot drumul, iar acum, cînd cîteva ore o mai despart de Vamă se machiază tacticoasă, scofînd mai multe tuburi de machiaj de toate culorile și cu toate mirosurile. Nu știe că în Vamă și în cort machiajul nu rezistă mai mult de șase ore, și nu prea ai cum să îl refaci.

Ora 9.00 | Trenul care tocmai a răsturnat corturi și bagaje pline de haine pleacă șuierînd. În urmă îi rămîn chiote care se termină cu „i-haaaa, ihaaa” și cîteva tineri dezorientați sînt luați pe sus de proprietarii care oferă cazare ca și cum ar da „țigări, domnu, țigări, țigări”

nu la vată de zahăr și nici măcar la bere. Vrea să-și măsoare forța dînd cu pumnul sau cu ciocanul. În jurul lui s-au adunat gură-cască țipînd și urlînd din toți rărunchii, încurajîndu-l să dea mai tare.

Ora 19.00 | Stațiunea vuieste de sunete care se amestecă transformînd muzica într-un haos întretînut de lumini. Omul plajei iese seara la plimbare ca să-i sîcîie pe alții sau ca să arate cît de grozav e, la depărtare de casă. Se oprește în fața localului Max unde, pe alee, iese un lăutar cu vioara. În jurul lui, fetele dau din buric, săltînd din picioare ca și cum le-ar fi foarte cunoscut atît ritmul cît și melodia

Costineștiul doarme ziua și vuieste noaptea.

Universitatea din Tel Aviv a patentat un sistem GPS complex, numit WAZE.

În conferința ținută la Iași rectorul la vorbit despre sistemul universitar din Israel.

Interviu cu rectorul Universității Tel Aviv, cea mai bine cotate din Israel, pro

O universitate nu es care bagi bani și vre

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Cum ați dezvoltat relațiile cu Universitatea „Cuza”? Știu că, în prezent, sînteți parteneri într-un proiect Erasmus Mundus.

În prezent există un interes mai mare în crearea unei rețele globale de universități, nu mai este ca pe vremuri. Universitatea noastră este foarte activă în această schemă, o schemă prosperă și care merge foarte bine, și aplicăm la această inițiativă europeană, Erasmus Mundus, și ca o universitate israeliană, dar avem și alte programe europene la care aplicăm pentru granturi europene.

investiți foarte mult în cercetare, atît cea teoretică cît și aplicată. În România există o dezbatere despre importanța cercetării fundamentale, teoretice, considerată adesea a fi una „de sertar”. Unde se trage linia dintre teoretic și aplicat atunci cînd vine vorba de finanțare?

Da, este foarte complicat să tragi o linie directă. Este clar că ai nevoie de cercetarea teoretică, pentru că fără aceasta nu ai nimic. Deci aceasta e infrastructura, toată lumea trebuie să o știe, iar la noi sînt mulți profesori care sînt fascinați de chestiunea teoretică,

scurtă e blocată sau că se circulă foarte greu pe ea și ai șanse mai mari să ajungi mai repede pe ruta mai lungă. E ceva pro-activ și foarte complex. Patentul a fost dezvoltat la noi și produsul comercializat.

În România universitățile încearcă să rezolve această legătură directă cu mediul de afaceri, cu producția, ultima lege vorbind și despre posibilitatea înființării de societăți comerciale.

Da, de asta este nevoie, de o companie care să fie un fel de zonă de legătură între cercetători, componența teoretică și piață.

Problema cu cercetarea e că nu vei ști niciodată, de la început, toate rezultatele

În România vorbim de o subfinanțare constantă a cercetării. Fondurile alocate acestora sînt la un sfert din valoarea din 2008...

Aveți un declin foarte important, asta nu are cum să fie bine.

Da. Vorbim mereu de subfinanțare, problema e importantă, avem nevoie de mai mulți bani, dar putem vorbi și de suprafinanțarea cercetării, în sensul că se poate investi prea mult în cercetarea, așa numită „de sertar”, ale cărei rezultate nu se văd imediat?

Nu cred că există acest pericol de suprafinanțare. Să vă spun de ce. Problema cu cercetarea e că nu vei ști niciodată care sînt rezultatele. Se pune adesea problema că cercetarea trebuie să găsească rezultate concrete. Nu sînt de acord. Nu trebuie să găsești rezultate concrete, universitatea nu e o societate comercială în care bagi bani și vrei să afli cît scoți din ea. Cînd un Guvern investește, trebuie să se uite la aspectele mai ample ale problemei, trebuie să se uite din punct de vedere educațional. Să spunem că nu ai rezultate imediate atunci cînd vorbești de patente sau invenții, dar, investind în universitate, va exista output de studenți și vei investi în educația lor. Asta e un lucru. Mai apoi, chiar dacă ești interesat să ai rezultate concrete, spre deosebire de o companie comercială, Guvernul trebuie să privească dintr-un unghi mai mare. Investești, investești, investești și nu știi care e rezultatul final pentru că cercetarea, chiar dacă e teoretică sau aplicată, nu garantează că rezultate imediate. Cîteodată poți lucra ani în șir și să nu iasă nimic la iveală. Să nu ai nici un patent sau vreo invenție, dar tot va rezulta ceva pentru că predai și ai generații noi de oameni care vin din spate și se poate foarte bine ca la a treia generație de studenți cineva să preia ceva din ce ai predat în urmă cu 20 de ani și să o folosească într-o cercetare. Iată output-ul, dar nimeni nu va putea ști că ce ai investit acum va da rezultate în 20 de ani. Trebuie să investești în cercetare cît de mult poți și nu trebuie să gîndești în termeni prea practici.

Se pune adesea problema că cercetarea trebuie să găsească rezultate concrete. Nu sînt de acord. Nu trebuie să găsești rezultate concrete. Cînd un Guvern investește, trebuie să se uite la aspectele mai ample ale problemei.

Oricum, în ceea ce privește Mundus, activitatea e concentrată pe schimburi între profesori și studenți, iar Universitatea „Cuza” din Iași este foarte activă în acest domeniu. Au venit la Tel Aviv prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul, și prof. univ. dr. Henri Luchian, prorectorul, și am discutat despre crearea unui grup de universități pentru ca mai apoi să ne gîndim ce am putea face împreună. Primul program a fost EDEN, dar acesta se va termina și acum, pe Erasmus plus, încercăm să găsim mijloace de a face anumite schimburi. Universitatea Iași este foarte activă pe acest domeniu, e un lucru foarte bun, și Iașul e un fel de pivot, conduc grupul, însă singurul lucru pe care trebuie să îl găsim acum este publicul țintă, acei profesori și studenți care să fie interesați de un astfel de program. Pentru că atunci cînd discuți de un grup sau de o înțelegere bilaterală, trebuie să găsești elementul comun, nu e suficient să fim noi, rectorii, interesați, trebuie să găsești pe cineva, cum ar fi un profesor care ar vrea să vină la Iași pentru a derula cercetare alături de profesorii de aici, sau studenți care să fie interesați să vină în Iași. Problema este deci identificarea temelor care ar putea să îi intereseze pe studenții israelieni cu privire la iași, care ar putea fi, spre exemplu, istoria evreilor din Iași, dar am putea găsi poate pe cineva interesat să studieze informatica. În același timp, pentru ca un astfel de proiect de schimb să funcționeze, trebuie să fie și studenți din Iași care să vrea să vină în Israel și spre asta lucrăm acum.

Universitatea dumneavoastră este printre primele 150 din lume conform topului din Shangay, iar din datele oficiale

ce uneori se amestecă și cu întrebări filosofice, iar ei se duc doar către această direcție. Au nevoie doar de un pix și de o hîrtie, n-au nevoie de calculator, de nimic. Bine, au nevoie de un computer, dar fără laboratoare și date sofisticate. Calculează și desenează această infrastructură teoretică. Mai sînt cei care au acea infrastructură dar care vor să facă ceva aplicat, cu alte cuvinte, o cercetare din care să se poată extrage o parte practică care să fie corelată cu direcțiile de dezvoltare, oameni care încearcă să transleze cunoștințele lor către un patent sau către o invenție. Avem nevoie de aceste două grupuri, iar în ceea ce privește universitatea noastră noi nu facem distincții. Avem și teoreticienii și cei concentrați pe aplicarea cercetării. Iar cînd aceștia din urmă au o idee care ar putea fi transformată în invenție sau patent, există în universitate o firmă, o companie ce este o entitate separată, care îi încurajează pe cercetători în această direcție. Încearcă să comercializeze patentul, invenția și încearcă să îl scoată din universitate. În mod concret, avem două patente recunoscute internațional, mai importante, o cheie pentru memoriile SanDisk, care este o invenție israeliană și mai avem și WAZE, e un GPS care a fost vîndut pe bucăți pe o sumă fantastică, e un GPS interesant. Dacă altele sînt mai simple, WAZE este creativ pentru că îți dă traficul, nu arată doar drumul spre destinație. Fiindcă are mulți utilizatori care întîmpină diferite blocaje rutiere pe parcursul călătoriei sau alte probleme, ei le trimit unui cartier general, unde sînt centralizate. Prin urmare, programul nu îți dă doar simplul drum prin care poți ajunge la destinație, ci îți spune că ruta cea mai

„Un rector se aseamnă cu un paznic de cimitir. Toată lumea este sub ei, dar nimeni nu îi ascultă”, le spune celor din sală prof. univ. dr. Aron Shai, rectorul Universității din Tel Aviv. Spumos, hotărît, profesorul crede că pentru cercetare, indiferent de forma sa, există o singură soluție a succesului: „finanțare, finanțare, finanțare”. De profesie istoric, Aron Shai s-a specializat în relațiile dintre țara sa și China și în istoria celei din urmă. La Iași a venit pentru prima dată, mînat să vadă de unde au cei de la „Cuza” atît de multă energie cînd vine vorba de proiecte europene. Dacă nu ar fi fost numit rector al celei mai repute universități din Israel, aflate în Top 150 mondial, s-ar fi lăsat de profesorat, dar, la peste 60 de ani de viață, și-a dat seama că „pînă nu ajungi rector, nu înțelegi, de fapt, cu ce se mănîncă sistemul universitar”.

f. univ. dr. Aron Shai

Este o societate comercială în ei să afli cât scoți din ea

O investiție în viitor.

Da, așa trebuie să funcționeze cercetarea.

**Boicotul academic nu se
resimte, dar creează o
imagine negativă Israelului**

Cum v-ați descurcat cu efectele boicotului academic impus din 2004 încoace?

Nu a fost pînă acum o problemă prea mare. E vorba de ce fel de boicot există, care e împărțit. Sînt, pe de o parte, companii sau țări care sînt oricum în război și nu au relații cu noi deci boicotul este doar teoretic. Dacă Malaezia boicotează Israelul, situația va fi la fel ca înainte și nu va fi nici o problemă, interacțiunea bilaterală între cele două țări fiind inexistentă. Dacă Libia boicotează Israelul, asta chiar nu este important. Problema care are o anumită greutate ține de unele companii din țările dezvoltate care ne boicotează, dar e rar pentru că mulți ne recunosc. Repet, nu vorbim de Iran sau Malaezia. Poate fi problematic și boicotul asupra producției și industriei făcută în interiorii, în spatele sau dincolo Liniei Verzi (n. red. dintre Israel și Palestina). Se pune în discuție faptul că, dacă există o companie care face produse aici, țările care boicotează nu le vor cumpăra produsele. Asta însă abia începe acum, nu îi vedem impactul încă, dar nu afectează mult, e greu de știut și ce fel de produse au fost făcute aici sau acolo, pentru că într-o industrie producția e defalcată. Efectul practic nu se va simți însă există un efect moral care va fi important, pentru că există destul de mulți oameni care spune că un astfel de boicot este justificat fiindcă Israelul nu putea avea dreptul să producă acolo. În ceea ce privește boicotul academic, au fost doar două asociații americane care l-au impus, dar a fost o opoziția mare contra aces-

tei idei și în sînul acestor asociații. Rămîne să vedem dacă sînt consecințe serioase. Dacă acea asociație a studiorilor americane ar trebuie să se întâlnească în Israel, să aibă lucrări aici, dar să spunem că nu vor vrea să vină; asta este, nu vor vrea. Apoi, sînt mulți cercetători nu acceptă acest boicot individual, iar drept consecințe ar putea refuza să facă review-uri la articole științifice. Ok, asta va fi, mergem în altă parte.

Și Stephen Hawking a refuzat să participe la o conferință în Israel, sprijinind acest boicot.

Da, știu, este clar că nu este bine pentru Israel, e foarte rău, se crează un balon sau o anumită imagine foarte negativă.

Lawrence Summers, fostul președinte al Universității Harvard, spunea despre boicot că „aceste eforturi sunt antisemite în efectul lor dacă nu chiar în intenție”.

Bine, este o diferență majoră aici, eu nu cred că boicotul este menit a fi antisemit, nu cred asta, dar cred însă

israeleieni. Nu evrei, israelieni. E un mare compliment pe de o parte, dar pe de alta te lasă cu sentimentul că i-am educat și am cheltuit bani publici pe ei și ei contribuie în altă parte.

**Intellectualii sînt conștiința
unei națiuni**

Vorbeați la conferință despre valoarea unui intelectual într-o țară. Care credeți că este aceasta?

Intellectualii au un rol foarte important pentru că ei sînt conștiința unei națiuni. Aici, în România, un bun exemplu o constituie perioada lui Ceaușescu, cînd, probabil, oamenii fiind foarte temători, nu puteau fi ca intelectualii, care aveau metode de a publica, contacte în exterior și curajul de a se ridica și de a spune ceea ce trebuia spus, cu riscul de a ajunge la închisoare. Intellectualii au contribuția de a produce și de a aduce idei noi în societate, asta e foarte important, ei aduc inovație, aduc creație, fără ei se vede ce se

**Dacă un profesor de literatură câștigă
Premiul Nobel ce înseamnă asta? Că
departamentul de fizică, de medicină,
că cel de istorie a crescut și el cu 50 de
poziții? E același departament.**

că este politic, asta e părerea mea personală. În orice caz, nu am simțit pînă acum că acest boicot ne-ar afecta în vreun fel activitatea.

**Israel produce mai mult
talent decît are nevoie și
decît poate absorbi**

La conferința organizată la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, vorbeați despre „brain drain”, de faptul că mulți dintre absolvenții pregătiți de dumnevoastră pleacă și lucrează în străinătate. Un fenomen similar e întîlnit și în România, unde mulți medici pleacă peste granițe. Cum afectează acest lucru societatea și cum credeți că poate fi oprit?

Pe noi nu ne afectează direct fiindcă Israel produce mai mult talent decît are nevoie și decît poate absorbi. Problema este că avem oameni foarte buni și, adesea, israelienii care pleacă în străinătate, dacă există o poziție bună, se întorc în Israel și ocupă pozițiile alea. Nu ducem o astfel de lipsă, universitățile cel puțin nu duc lipsă de profesori în anumite domenii. Problema este una psihologică, fiindcă nu scoatem maximum din oamenii pe care îi pregătim în Israel. Ei puteau să muncească în Israel, puteau trăi în Israel, copiii lor ar fi fost mai talentați și așa mai departe. În SUA sînt departamente de economie a universităților de top unde 25% se spune că sînt ocupate de

întîmplă. Dacă „inteleghenția” nu e activă, dacă nu inventezi nimic, nu se poate avansa. Pur și simplu rămii pironit sau mergi înapoi.

La nivel mondial se raportează foarte mult valoarea unei universități de locul ei într-una dintre clasificările mondiale. Cîtă veridicitate au topurile respective?

Ranking-ul este ca o evaluare a instituțiilor sau a oamenilor. E atractiv să măsoari, să compari și simți că e științific, dar trebuie să înțelegi că astfel de măsurători au diferite probleme. Unitatea pe care o folosești este foarte haotică și ține mult de actualitate, e chiar arbitrar am putea spune. Deci iei un student, îi măsoari cunoștințele limbii, de matematică, creativitatea și așa mai departe. Noi facem asta, dar folosind aceste șabloane facem o nedreptate pentru că putem să descoperim că îi măsurăm pe acești oameni și tocmai aceștia ajung să facă diferite descoperiri, dacă te uiți înapoi. Poți ajunge să spui că un om nu are valoare sau o condamni prin faptul că ești mîndru de tine și de unitatea ta de măsură. La un *ranking* universitar e și mai grav. Sînt cîteva elemente pe care le poți măsura, departamentele spre exemplu, după cîteva criterii strict analitice, cum ar fi cîți oameni de acolo au reușit să aibă un articol sau o cercetare acceptată într-un jurnal de calitate. Și acolo sînt greșeli, dar dacă am un departament care reușește să aibă 50 de articole în revista Nature, statistic vorbind, și ai o altă universi-

Prof. univ. dr. Aron Shai (stînga) alături de prorectorul Universității „Alexandru Ioan Cuza”, prof. univ. dr. Henri Luchian.

tate care nu are nici unul în nici o revistă internațională, decît articole în limba lor, în reviste din țara lor, înseamnă că primul departament e mult mai bun decît ultimul. Același lucru e valabil și pentru patente și invenții; dacă găsești la o universitate 300 de patente înseamnă totuși ceva. Dar există și neînțelegeri. Cu laureații premiului Nobel e o problemă. Este fantastic dacă o universitate produce un laureat al premiului Nobel sau zece, înseamnă foarte mult. Spre exemplu, Amos Oz (n. red. profesor universitar și scriitor israelian) care e candidat la un premiu Nobel, predă într-o universitate mai slab cotate în Israel. Să presupunem că mîine va primi premiul Nobel în literatură, iar această universitate crește spectaculos în ranking, primeș-

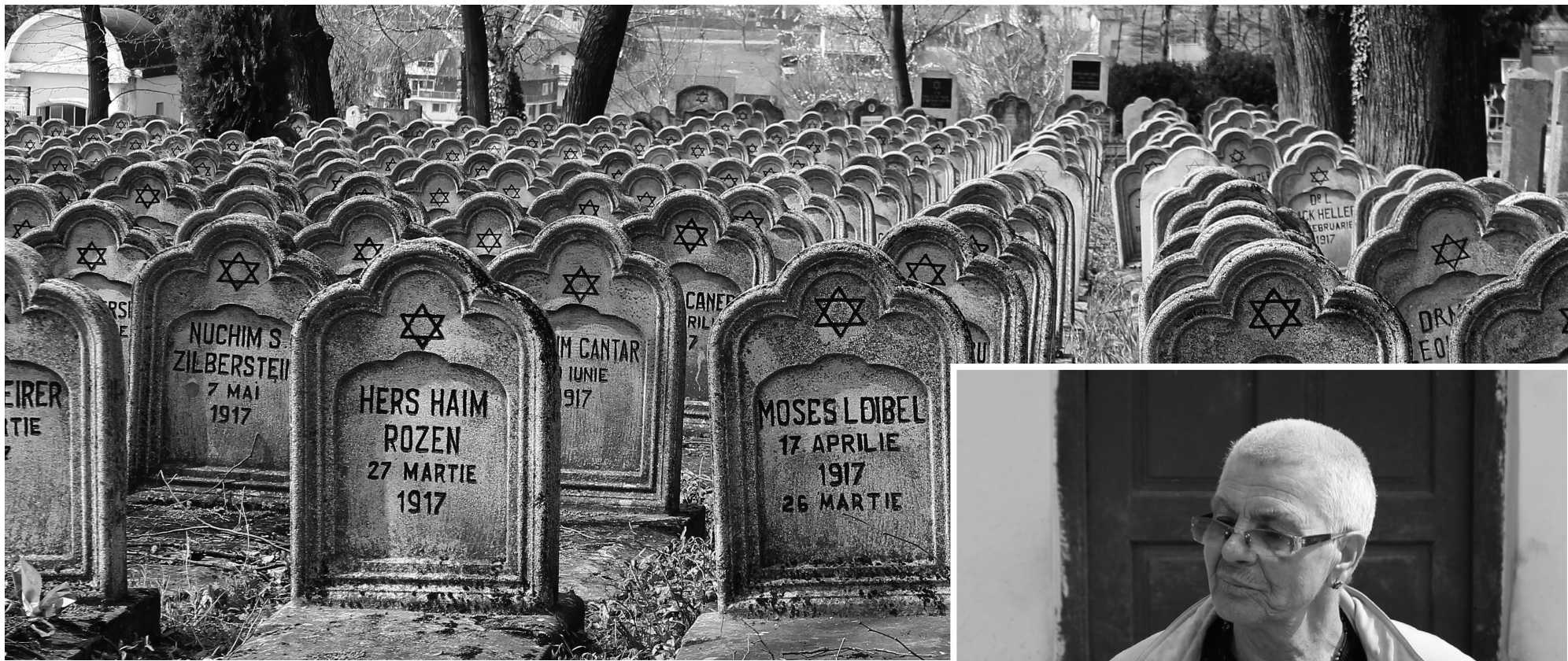
te foarte multe puncte. Însă el predă acolo ca un fel de profesor extern, literatură modernă ebraică. Și ce înseamnă? Că departamentul de fizică, de medicină, că cel de istorie a crescut și el cu 50 de poziții? E același departament. În Shanghai se face așa și se exagerează. Apoi, același lucru se întîmplă și cu numărul studenților străini, e un bun indicator uneori, numărul celor care vor vrea să vină să studieze acolo, sigur, dar trebuie să iei în considerare și barajul lingvistic. Dacă eu predau doar în ebraică, numărul studenților va fi foarte mic, dacă ești în Iralnda sau în UK și predai în engleză sau franceză vor veni oameni din toată lumea la tine. Trebuie să fii foarte precis și foarte atent aici. ■

”

Sînt profesori care sînt fascinați de latura teoretică, iar ei se duc doar către această direcție. Au nevoie doar de un pix și de o hîrtie, n-au nevoie de calculator, de nimic. Bine, au nevoie de un computer, dar fără laboratoare și date sofisticate.

Ruptă de scena Operei, Olga Chimir veghează asupra cimitirului evreiesc din Iași

Femeia se îngrijește de cele peste 150.000 de morminte de mai bine de trei decenii.

În cimitir sînt îngropați și evreii care au murit în timpul Primului Război Mondial.

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

După un rînd de blocuri turn din Păcurari, înghițit de vilele construite în jurul său, Cimitirul Evreiesc din Iași își ține-n liniște sufletele care-și duc somnul de veci la adăpostul gardurilor sale. Iar asupra liniștii cimitirului veghează 20 de cîini și doamna Olga Chimir. Femeia de 59 de ani i-a crescut de cînd erau pui și îi știe pe toți, de la Vlăduț, un roșcovan sprintar, pînă la Mugur, blănosul alb cît o jumătate de stat

la Populară de Arte, care era undeva pe lîngă Hala Centrală, și m-am specializat în canto clasic și cu el intrasem la operă. Nu aveam aspirații mai mari decît corul dar era foarte frumos. Am încercat apoi să intru la Conservator dar era foarte greu, era un singur loc și pentru ăla am auzit că era tot cu bani. Am dat examenul dar n-am intrat. Nicăieri nu am mai găsit apoi serviciu, nicăieri, nicăieri...”, povestește femeia.

mi-am dat seama că s-a terminat cu muzica și că s-a terminat cu toate”, povestește doamna Olga încrunțindu-se. Își ia mîinile de la gît unde învîrtea un șirag roșu de mărgele și își ridică pentru prima dată privirea din pămînt. În ochii căprui, tuciurii aproape, nu se citește nici semnare și nici dezamăgire, ci radiază hotărîrea.

Călăuza evreilor din America

„Am învățat cimitirul ca pe dosul palmelor”, iar femeia arată cu mîna spre pădurea de lespede înalte care se ridică în spatele nostru. Și nu e puțin lucru. Cimitirul Evreiesc are 26 de hectare și peste 150.000 de morminte. De peste 20 de ani, de „prin 1982”, doamna Olga își zîmbește în piept și spune că oficial a ajuns pe funcția unui fel de ghid turistic. Însă, chiar dacă nu o spune răspicat, femeia crede că are o misiune. De aceea nici nu a plecat, chiar dacă sora ei din Israel care e plecată acolo din 1969, o tot cheamă, periodic. „M-a înnebunit dar pînă la urmă și-a dat seama că nu are nicio șansă.” Doamna Olga este, în Iași, călăuza care-i reunește pe evrei cu urmașii lor din urmă cu zeci sau sute de ani. „Oamenii mai vin duminicile, cite doi-trei, însă cei mai mulți din străinătate vin. Americani, spanioli, francezi, nemți, la mine ajung prima dată.” Și din registrul gros și prăfuit, al cărui tîlc îl mai poate desluși doar femeia, Olga îi poartă pe oameni pînă la mormintele strămoșilor, unde îi lasă singuri să se reculeagă. Și pentru ajutorul pe care îl aduce acestora, e hotărîtă să nu plece. „N-am vrut să plec și nici nu vreau, cum să mă duc de aici cînd atîta lume are nevoie de mine. M-am atașat foarte mult de locul acesta, este o bucurie sufletească. Să știți că îi ajută foarte mult pe cei care-și găsesc familiile cînd vin aici. Îi văd cînd pleacă,

parcă sînt mai ușori, plutesc. Se bucură și eu mă bucur odată cu ei.”

Un francez a căutat zece morminte

În fiecare an, sub îndrumarea doamnei Olga, zeci de oameni își găsesc rudele. În special americanii, povestește aceasta. Își aduce aminte în special de două cazuri, de o familie mare care a venit tocmai din America și cu care s-a înțeles mai mult prin semne, pe care i-a dus la unul dintre mormintele foarte vechi, de peste 100 de ani, și care au stat pînă a înoptat în cimitir. Apoi a primit anii trecuți în vizită un francez care a pus-o să caute și să găsească zece morminte, aprinzînd cite o lumînare la fiecare dintre ele și mulțumindu-i călduros cînd a plecat la sfîrșitul zilei, cu un zîmbet larg desenat pe față. Însă dintre toți cei care vin la cimitir, doamna Olga primește cel mai des vizitatori din Israel. Sunt evreii care au plecat din zona Iașului, care și-au întemeiat acolo o familie și care vin la cimitir de fiecare dată cînd se întorc în țară. O sună pe femeie din timp să îi aștepte și ea deschide lăcățul gros de pe poartă și se pregătește de musafiri. Pentru că

sînt foarte multe zile care o prind pe doamna Olga dormind în camera mică aflată imediat pe stînga la intrare în cimitir, în spatele biroului.

„Cei care mai ajung din afară sînt baza, aici în Iași sînt 200 și ceva de evrei, bătrîni majoritatea și în afară de duminică atunci cînd, dacă vin doi sau trei oameni. Cît ei nu sînt eu mai curăț o lespede, mai vopsesc o literă și mai aprind lumînări dacă-mi lasă ei pentru perioadă cît sînt plecați.” De aceea se bucură doamna Olga că s-a „reparat” aeroportul și că vor veni mai mulți oameni direct la Iași. Acum, cînd este un avion direct, sora ei o să o sune și mai des să vină în Israel și să se stabilească acolo.

„M-aș duce acolo, dar îmi trebuie bani și eu i-am dat pe mîncare la căței”, rîde femeia, în timp ce în fața cimitirului a parcat o mașină albă, lungă, cu oameni pe care nu i-a recunoscut cînd s-au dat jos, privind nedumeriți porțile mari, de fier. Registrul din biroul doamnei Olga are clienți noi și ea o să continue să-l răsfoiască pe cît de mult va putea. „Încă 20 de ani, poate mai mult, sigur nu plec. Pînă atunci s-ar putea nici să nu mai fie evrei în Iași.” ■

Din registrul gros și prăfuit, al cărui tîlc îl mai poate desluși doar femeia, Olga îi poartă pe oameni pînă la mormintele strămoșilor, unde îi lasă singuri să se reculeagă.

de om. În cei peste 23 de ani de cînd doamna Olga se-ngrijește de cimitir, a descoperit că îi place mai mult compania cîinilor și a salcîmilor plantați la poarta cimitirului decît cea a oamenilor. Cînd era tînră, cînd Iașul arăta altfel și teii încă împodobeau bulevardul Ștefan cel Mare, Olga făcea parte din ansamblul coral al Operei Naționale din Iași. Era o mezzo-soprană și lua, în particular, lecții de la una dintre solistele instituției. „Mi-a spus că am o voce foarte frumoasă și puternică”, își amintește femeia tușind înăbușit. Cu anii, vocea i s-a îngroșat și mai atinge note înalte doar cînd strigă la cîinii care se hîrjonesc neliniștiți în jurul nostru.

Însă anii în care străbătea orașele mici ale Moldovei pentru a susține concerte, „în niște autobuze vai de capul lor în care înghețam de frig”, au fost scurți, puțini, și au reprezentat una dintre cele mai mari dezamăgiri din viața doamnei Olga. „Am lucrat la ansamblul operei pînă cînd Ceaușescu a dat un decret ca numai cei care au absolvit Conservatorul să mai poată rămîne. Atunci m-au dat afară. Eu am făcut un liceu comercial și Școa-

Străjer în locul rabinului

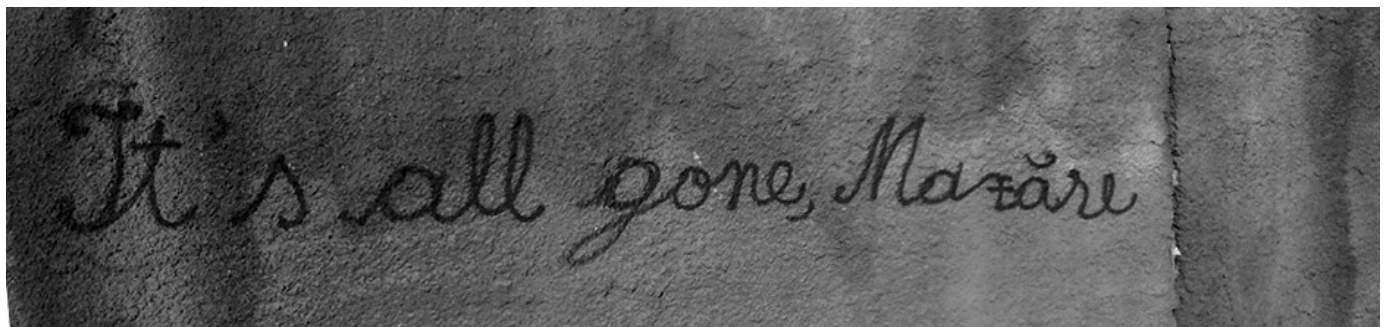
Anii s-au clădit unii peste alții în amintirile femeii pînă cînd s-au contopit. „Era la începutul anilor '80”, își amintește Olga. În acel moment, tatăl ei, proaspăt pensionat, căuta un loc în care să se angajeze. El lucra „în comerț” și lucrase cu foarte mulți evrei în domeniu, așa că a apelat la ei cînd a auzit că există un post de paznic la cimitirul coțat pe dealul din Păcurari. În baza relației bune de prietenie pe care o aveau, bărbatul a primit postul și, împreună cu el, a venit și Olga. Ea locuia în Păcurari, în aceeași zonă a Iașului în care s-a și născut, și venea la tatăl ei ca să-l mai ajute.

Atunci a observat-o rabinul. „M-a luat lîngă el pentru că mă vedea venind la tata. Îmi tot spunea, «hai cu mine, că eu nu mai pot». Avea un defect la un picior, nu putea să intre printre morminte. Așa am învățat așezarea grupurilor, cum să folosesc registrul, cum să ajung la fiecare. Apoi, cînd el a vrut să plece, cei din federație nu voiau să îi dea voie pentru că nu mai rămînea nimeni la cimitir, așa că le-a spus «angajați-o pe Olga». Atunci

Premierul Victor Ponta a ajuns cu barca din Teleorman pînă în Constanța

Prim ministrul și-a vizitat colegul de partid și împreună au făcut un tur al orașului.

Fiecare 1 Mai se serbează cu prietenii, chiar dacă aceștia sînt cercetați penal. Premierul Victor Ponta a venit anul ăsta la Constanța, la Radu Mazăre, să le vorbească oamenilor din cartierul social Henri Coandă și să asiste la inaugurarea pasarelei pietonale de pe bulevardul Mamaia. Numai bine, odată cu sezonul de mici începe și campania electorală. Dacă ai fi sta să-i urmărești pe cei doi prin oraș, să le ascuți declarațiile și glumele, să le crezi zîmbetele, ai putea crede că-n mîinile lor țara e pe drumul cel bun. „Stau lîngă cine trebuie”, a spus Victor Ponta printre asistații social și în fața cîtorva televiziuni, „și o să fiu alături de Radu”. Și Radu l-a plimbat prin oraș și prin Mamaia, i-a arătat toate lucrurile frumoase pe care le-a făcut în ultima vreme și lucrările de renovare care continuă și azi, 1 Mai. Numai la Cazinou nu l-a dus.

„Stau lîngă cine trebuie.”

de Ioan STOLERU | ioan.stoleru@opiniastudenteasca.ro

E zi de sărbătoare, dar premiul are agenda plină. De Ziua Internațională Socialiste a Muncii trebuie să vadă dacă totul merge bine în Constanța, la colegul de partid. A venit să verifice stadiul lucrărilor de la Podul Agiea, după care s-a îndreptat spre cartierul social Henri Coandă, construit pentru săracii Constanței. Cei doi stau pe o scenă amenajată undeva între blocuri și le vorbesc celor care au ieșit să-i vadă. „Cine v-a construit aici casele? Păi lui vreau să-i strigă numele. Dacă în Constanța nu vor mai fi oameni amărîți pe străzi este meritul lui Radu Mazăre și aș vrea ca în fiecare oraș mare din România să avem un primar care să se ocupe de cei amărîți, nu de cei bogați”, spune Ponta în mijlocul mulțimii.

niște hale mari din tablă albă și cu geamuri mici; cîțiva copăcei și pe ici-colo cite un gîrduleț de lemn le înconjoară. E și o biserică ortodoxă între primul și-al doilea rînd de blocuri, urmînd să se construiască și o geamie.

Acum o lună, cînd Mazăre era ridicat de DNA, fiind acuzat că ar fi primit șpagă pentru favorizarea unui contract de construire a aceluiași cartier social, vreo 100 de persoane au ieșit în stradă să protesteze împotriva săltării primarului de către autorități. „DNA NU UITA HENRI COANDĂ V-A LUPTA!”, scria pe cele mai multe pancarte. „I-au adus ai lui Martin, prietenul lui Mazăre, de la Polaris, de la salubritate, de la întreprindere de-acolo. Să vadă lumea că-s nemulțumiți

proiectată după modelul unui iaht rămîn curioșii, care-și fac poze și selfie-uri din toate unghiurile cu noua achiziție a orașului. Undeva jos, un tip la costum și bască de mariner verifică catargul, parcă măsurîndu-l din priviri și făcînd calcule în gînd. Și iar, viața merge mai departe. Turistii se întorc la terase, la grătarele sfîrșind, la cozonacii secuiști închinși, la mașinuțe, tiribombe și Casino Las Vegas, o roata norocului cam cît una de tractor cu ursuleți de pluș, răstușe și fel de fel de premii pe rafturi.

Mai departe, cei doi politicieni se îndreaptă spre Piața de la Perla, urmați de curioși și oamenii de la televiziuni. Vorbe, declarații, promisiuni, glume, aceeași poveste. În cîteva minute pleacă, după ei și reporterii și piața rămîne aproape goală. Doar cîteva localnici și turiști care se plimbă și cei doi, trei muncitori puși să mute o roabă dintr-un loc în altul probabil ca să-i vadă premierul. Înspre Cazinou se tot renovează, strada se lățește, partea din față a hotelului Doina, care înainte avea o piscină cu o statuie în mijloc, acum e transforma-

tă-n parcare și pe pasarela de unde pleacă cursele de agrement spre Portul Tomis, deja îngustă, se construiesc tarabe. Doi bicicliști încear-

celelalte locuri tradiționale îmbra-că urbea în miros de mici și muzică de petrecere. Spații verzi se transformă în parcuri și, după cum arată

După complezențele din Constanța, premierul a plecat la Tulcea.

că să-și facă drum pe trotuarul lat de cîteva zeci de centimetri. „Ce nesimțîți. Cum își închipuie ei că o să mai meargă cineva pe aici?”, spune fata.

Îmbrăcînd mortul în haine noi

Premierul pleacă la Tulcea, să viziteze și Spitalul Județean de acolo, lăsînd în urmă laudele reciproce cu primarul Constanței, vorbe de bine, promisiunile și un oraș care de la an la an arată tot mai mult a bîlci. Nelipsitele grătare de pe malul lacului Siutghiol, de pe marginea bulevardului Mamaia, de sub podul de la Doraly și din toate

trotuarele, chiar și-n zonele centrale, ai zice că orașul nu mai are pietoni, doar șoferi. Aproape singurele clădiri intacte din centrul vechi sînt shawormeriile și cele cîteva baruri și cafenele. Și dacă ai răbdare să cobori pînă pe faleză, ești izbit de o și mai tristă imagine: deși alea care trece prin fața Cazinoului e în plină reabilitare, clădirea în sine, simbolul orașului, rămîne tot o ruină de care nu se atinge nimeni.

„Ne uitam la televizor la muncă, eu, colegii, și cînd l-au luat pe Nicușor (n.r.: Constantinescu), și cînd l-au luat pe Mazăre, și speram să-i ia de tot”, îmi spune o tînără, într-o cafenea din centru. Alex, alt taximetrist, se bucură cînd aude că mai e săltat cite un politician, dar e în continuare sceptic. „E mîna lui Băsescu, îți zic eu, prea îi ia pe toți deodată. Da' las că vin aștilalți și apoi îi ia și pe ăia.” Între timp, primarul Constanței este cercetat în libertate pentru luare de mită și fals în declarații. „Pentru că am făcut case ieftine pentru oameni săraci”, a spus și în campusul social Henri Coandă, făcînd pe martirul. „Noi construim și facem blocuri, facem spitale, facem școli”, l-a completat Ponta.

Însă adevărul cred că e mai degrabă scris tot pe faleza de lîngă centrul vechi, undeva mai jos de Cazinou; cu litere cursive, în șprei albastru: „It's all gone, Mazăre” (en: „S-a dus totul, Mazăre”). ■

„Portul ăsta parcă e undeva în Botoșani sau la Satu Mare.”

Radu Mazăre îl completează: „Dumnezeu e mare”, se uită mai bine în jur, „Și Allah e mare!”. Euforic, Ponta nu se poate abține: „Mazăre la Primărie și Băsescu la...”, „la pușcărie!”, îl completează oamenii din mulțime. În cîteva minute își fac numărul și pleacă mai departe, spre pasarela pietonală de pe bulevardul Mamaia, ce urmează a fi inaugurată. În cartierul Henri Coandă, unde locuiesc aproximativ 3.000 de persoane, viața merge mai departe, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Femeile de serviciu spală holurile căminelor de tablă, covoare și rufe proaspăt spălate la lighean sînt agățate la uscat și copiii se joacă în stradă; în jurul unui telefon, cîțiva ascultă o manea. Cartierul are 17 blocuri care-s ca

că l-au luat, să dea la televizor”, îmi spune un taximetrist. „Și să vedeți că tot el iese. Tinerii nu mai merg la vot că nu le pasă și pensionarii și asistații îl votează, că s-au obișnuit să le dea. Cînd au văzut că merge așa bine au început și primarii din orașele astea mai mici de lîngă să facă la fel”, mai spune șoferul.

La pasarela pietonală de pe bulevardul Mamaia, prim ministrul îi face promisiuni primarului că va continua procedura de transfer a acțiunilor Portului Constanța către Consiliul Local. „În felul ăsta putem să dezvoltăm portul și dezvoltăm orașul, pentru că este absolut anormal, portul ăsta parcă e undeva la Botoșani sau la Satu Mare”, spune Ponta. Pe pasarelă

Oferta zilei: piine și circ. Mai mult circ.

Corabia cu dor a Lisabonei a ajuns la Iași

Am fost, pentru o seară, în Portugalia.

Opera Națională Română din Iași a izbutit să scrie cel mai duios cântec de dragul celor care-au umplut Sala Mare a Teatrului Național „Vasile Alecsandri” la spectacolul Operfado. L-au cântat Gonçalo Salgueiro și soprana Elena Moșuc, pe 23 martie, de la ora 19.30, în povești cernite de dragoste și de-un dor portughez fără traducere. Ne-au chemat, alături de trei chitare, să turnăm venin dulce din versuri și ritm de fado, operă și musical în toate ungherele sufletelor noastre, agățînd melancolia în seninătatea faptului că, pentru patru ceasuri, am ascultat dureri străine de noi, printre înfloriturile vocale ce-au amintit de regina muzicii fado, Amália Rodrigues și acutele prelungi ale operelor italiene.

Glasurele artiștilor ne-au cântat dorul portughez.

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

În Alfama, cel mai bătrîn cartier al Lisabonei, abia se lăsa seara cînd ne-am așezat pe scaune. Glasurile femeilor îmbrăcate, adesea, în negru nu umpleau, încă, tavernele și nici vinul de Porto nu se rostogolea pe gît odată cu muzica. Era devreme.

Iașul, în schimb, aluneca spre „Naufragiu”. Gonçalo Salgueiro a intrat pe scenă cu tot cu parfumul lusitan pe care ne-a învățat, mai apoi, să-l rostim, în cor, în refrenul „Cheira bem, cheira a Lisboa” („Miroase bine, miroase a Lisabona”). Ne-a pus visele într-o barcă și barca pe apele mării, ne-a lăsat să așteptăm un vers care să le și-mplinească. Dar el n-a venit și așa ni s-au deschis, de la prima piesă, toate rănile în care fado știe să taie.

Lîngă chitara portugheză din brațele lui Guilherme Banza, cea clasică jucată pe degete de Rogério Ferreira și bătaia ca de inimă a basului mînuit de Frederico Gato, fadistul s-a înfășurat în răsufllarea stăpînită a sălii. Ne-a adus „saudade”, dorul urît și iubit de portughezi pentru că-l înțeleg doar ei și pentru că el îi face să cînte, să iubească și să-și urască, din vreme-n vreme, soarta. Glasul lui Salgueiro a avut curajul de-a se pierde prin întortocherile

uscate ale frazelor scurte din „Meia noite, uma guitarra” („Miez de noapte, o chitară”) apăsînd, în podeaua scenei, durerea gîndului că „A trăi înseamnă să fii pierdut/ A muri – să fii unde sînt”.

Amintirea

Amália Rodrigues a venit în România de trei ori, cu mult înainte de 1989. Poate de-aceia, în amintirea ei, tînărul fadist nu s-a temut că nu-l vom iubi. Mai ales atunci cînd a adus-o pe scenă pe

meri șalul negru al fadistei Fernanda Maria.

Eram în Lisabona, unde ne îneca parfumuri „de zîmbet, de mare și flori, de castane și singurătate”, iar Salgueiro ne cînta „Ciobănaș cu trei sute de oi”, înviind aplauze și zîmbete, fiindcă știam că ne-a înțeles într-un tot „jalea”.

Măștile

Spectacolul a tresărit, după o lungă pauză – portugheză și ea – într-o altă viață. Taverna prăfuită a dispă-

Glasul lui Salgueiro a avut curajul de-a se pierde prin întortocherile uscate ale frazelor scurte din „Meia noite, uma guitarra”.

Elena Moșuc și-au cîntat împreună „Calunga”, povestea sclavilor africani aduși în Brazilia și dorul lor de mamă pe care vocea sopranei l-a rostit în acute tînguitoare, calde. Chitara portugheză, cea care-a trăit cel mai aprig și mîhnirea și mîngîierile din fado a pîrut o șoaptă lîngă interpretarea piesei „Solidão” („Singurătate”), pentru care Elena Moșuc a purtat pe u-

rut sub orchestra și corul Operei Naționale Române din Iași, iar maestrul Gabriel Bebeșelea le-a purtat pe drumuri cunoscute ale operei italiene. Între „Norma” lui Vincenzo Bellini, „Tosca” pucciniană și veninul înghițit de Leonora în povestea trubadurului lui Verdi, Elena Moșuc a purtat măștile destinelor tragice ale eroinelor cărora le-a dat glas.

Coloratura pentru care e recu-

noscută s-a aprins, parcă, cel mai viu în „Scena nebuniei” din „Lucia di Lammermoor” a lui Donizetti, înflorind în dialogul cu flautul, cînd măsura pierderii cu firea s-a tradus într-o întrecere convulsivă de triluri, o rătăcire totală, sinistră a femeii care-și înjunghie soțul în noaptea nunții de dragul altei iubiri. Soprana a fost candidă în voce și-n chip, hrînind demența c-o seninătate înspăimîntătoare și cu fantezia victoriei împotriva sortirii. Iar cînd Gonçalo Salgueiro s-a întors să-i însoțească cîntul în musicalul „The Phantom of the Opera” („Fantoma de la Operă”) de Lloyd Webber, Elena Moșuc a devenit înger, o fru-

moasă Christine în „straniul duet” cu fantasma care-i stăpînește mintea. Cu un instrumental strălucitor și o interpretare curajoasă din partea lui Salgueiro, mereu surprins, parcă, de dragostea din aplauzele publicului, drama lui Webber s-a decantat în suflute ca o lungă, nesfîrșită și suavă bîntuire.

Era tîrziu. Atunci, cînd glasurile celor doi artiști s-au întîlnit ultima oară, cînd s-a întunecat și în Lisabona, străzile înguste din Aflama și-au închis oamenii în taverne, bărbații au strîns corzile cu urechile lipite de cutiile chitarelor și femeile cu chip umbrit și umeri cerniți au început să umple paharele de vin cu fado. ■

O CAFEA PARIZIANĂ

Prin grădina lui Napoleon

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

O dată cu ora 17.00 aproape 100 de elevi de la Liceul Național și Liceul de Artă „Octav Băncilă” din Iași așteaptă zgometos în Galeria „Benjamin Fondane” de la Institutul Francez (IF) lansarea volumului de proză scurtă „Ce-a văzut Parisul” de Alexandru Potcoavă.

Iar elevii nu apucă bine să înțeleagă sensurile picturilor din tablourile de pe pereți, căci apare autorul, însoțit de către Dan Daia, referent cultural la IF. Acesta din urmă ne urează „bun venit” la cea de-a noua ediție Cafékultour și zîmbind, ne spune că aceasta ar putea fi ultima ediție. Asta deoarce, referentul cultural IF e de părere că evenimentul și-a atins scopul și anume de a promova cultura în cafenelele ieșene.

După ce facem rapid cunoștință cu Alexandru Potcoavă, Nicoleta Munteanu, moderatoarea întîlnirii îi sfătuiește pe elevi „să facă abstracție de faptul că autorul este aici” și îi încurajează să spună cîte ceva despre carte. Prima este Elena, care pășește pe scenă și își încleștează mîinile avînd grijă să nu scape cartea. „Din cauza sincerității cu care scrie, unele dintre povești sînt insensibile, grotești, sadice și amuzante”. Fata continuă și spune că nu ne recomandă cartea pentru că este frumoasă, ci „pentru că este

adevărată”, autorul reușind „să facă Parisul mai complet, scoțîndu-i în evidență murdăria și tot ce se ascunde în spatele imaginii sale”.

Bucuros că tînăra a înțeles despre ce este vorba în carte, Alexandru Potcoavă îi răspunde la o curiozitate privind motivul pentru care a ales textul respectiv să fie pe coperta 4. Andreea, o altă fată care a luat cuvîntul, admite că cel mai mult i-a plăcut diversitatea cărții, fiecare povestire avînd cîte o temă diferită, curiozitatea ei fiind cum reușește autorul să-și găsească inspirația.

La fel de prompt, invitatul spune că de fiecare dată e foarte atent la ce se întîmplă în jurul său, baza de inspirație a personajelor sale fiind de cele mai multe ori una reală. De asemenea, Parisul „este doar un context”, Alexandru Potcoavă vrînd mai degrabă să surprindă natura umană.

La final, după ce a mai răspuns la alte cîteva întrebări ale liceenilor, autorul a citit din cartea sa două dintre poveștile preferate ale celor din public.

Cafékultour continuă și săptămîna aceasta, cu vernisaje la Palas Mall și Palatul Culturii, seri de film la Regatto Cafe (Palas Mall) și dezbateri în Galeria „B. Fondane” a IF. ■

RESPIRO PE DOUĂ VOCI

Cînd Ovidius seamănă vînt, ieșenii culeg furtună

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Siluețele îmbrăcate în negru rămîn cu ochii pironiți pe portative și cu degetele pe arcușuri chiar dacă în sala de spectacole a Colegiului de Artă „Octav Băncilă” oamenii își caută, în zumzet de nedumerire, locurile. Au venit cu toții vineri, pe 2 mai, de la ora 19.00, pentru a urmări Orchestra simfonică și Corul „Gavriil Musicescu” ale Filarmonicii din Iași în concertul vocal-simfonic „Pe aripile muzicii”.

Lîngă dirijorul Cristian Brîncuși, versurile lui Ovidius prind ecou prin glasul recitatorului Constantin Avădanei. Un ecou greoi, aproape sumbru peste care corul și orchestra își așază cuvîntările ca pe-un vîl de doliu. „Iubita mea, te rog, du oasele mele într-o mică urnă și așază-le în pămînt, alături de Roma”, rostește Constantin Avădanei, mutîndu-și

privirea înspre degetele unite ca-ntr-un triunghi. E o solemnitate funebă pe scenă și, încet, încet, se întinde ca ceața înspre public. Capetele se înclină într-o parte ca apăsate de-o greutate, pielea se zgribulește și glasurile se înnoadă între corzile vocale.

Doar în pauze vocile se dreg. Și pe scenă, și pe scaune. Iar cînd solista Teodora Stoica îi ia locul recitatorului, lîngă dirijor, capetele își revin din amorțeală. O fi de la rochia-roșie, lungă pînă în pămînt sau de la părul negru, pe care îl tot împinge pe spate, cît își lasă vioara să se odihnească. Pentru ca apoi mîinile miciute să răbufnească, de parcă ar fi fugărite. Cu cît sunetele sînt mai înalte, cu atît Teodora se ridică mai tare pe vîrfuri, se înclină ușor pe unul din picioare și se încruntă. Arcușurile celorlalte viori sînt în

poziție de drepti și, la un semnal știut numai de instrumentiști, orchestra izbucnește ca un tunet. Atunci solista apasă ultimele corzi cu putere și se lasă puțin pe spate, atît cît să-i alunece de pe umeri o suviță neagră.

Voalul rochiei îi alunecă printre arcușuri atunci cînd părăsește scena, chiar înainte ca pe portative să se înșiruie Simfonia nr. 8 a lui Franz Schubert. De această dată, dirijorul își întinde bagheta mai întîi înspre violoncel și contrabas. În schimb, poemul simfonic „Vltava”, compus de Bedrich Smetana, începe odată cu ecurile instrumentelor de suflat, care se sparg în toba uriașă.

E de ajuns un singur gong ca să-l simțim pînă în plămîni. Dar izbitorul trece repede și, cînd scena tace, glasurile sînt drese. ■

De pe 28 aprilie, basarabienii pot circula liberi în toate țările Uniunii Europene, cu excepția Marii Britanii și a Irlandei. Pentru a marca momentul istoric, dar și pentru a testa regimul liberalizat de vize, premierul Iurie Leancă împreună cu 100 de studenți, elevi, rude ale celor stabiliți în Grecia și jurnaliști au mers în Atena. Basarabienii care vor să meargă într-una din statele membre UE trebuie să dețină un pașaport biometric valabil și să respecte perioada de ședere până în 90 de zile. În prima zi, peste 700 de basarabienii au trecut granițele spre UE fără să mai aibă nevoie de vize.

Basarabeni fără viză și fără valiză

Parlamentul European a votat abolirea vizelor pe 27 februarie.

Deschiderea vămilor nu a fost o sărbătoare prea mare pentru românii de dincolo de Prut.

De ce nu toți moldovenii dansează de bucurie pe 28 aprilie

„De astăzi sînt European, nu merg la pomenirea morților, europenii nu se duc la cimitir să-și pomenască morții”, a anunțat-o solemn un moldovean pe soția sa ieri, pe 28 aprilie, ziua în care în Republica Moldova s-a sărbătorit Paștele Blajinilor și ziua începînd cu care cetățenii moldoveni nu vor mai avea nevoie de vize pentru a călători în UE. Pentru moldoveni, a fi European nu indică o apartenență geografică, politică și nici măcar geopolitică, ci este în primul rînd un indiciu al modernității, al civilizației și al bunăstării. Tot ceea ce e nou, tot ceea ce e bun este european – dacă spui „calitate europeană”, ai spus totul. Un moldovean care și-a făcut „euro-remont” sau „euro-reparație” – adică reparații după standarde europene, cu termopane, gresie și alte minunății – e un om intrat în rîndul lumii civilizate și care e și demn de invidiat

Cu toate astea, faptul că de ieri moldovenii au devenit „europeni”, așa cum a fost perceput evenimentul de unii, precum domnul mai sus menționat, un pensionar dintr-o mică localitate din nordul țării, nu este resimțit ca o mare sărbătoare de mulți cetățeni moldoveni. Un sondaj al IPP, dat recent publicității, ne arată că opiniile moldovenilor sînt riguros matematic divizate: 50% con-

sideră că anularea vizelor este importantă și tot 50% cred că nu e importantă. Nu vă grăbiți să aruncați anatema și să strigați: rusofonii și anti-europenii! Lucrurile sînt mai complicate și, ca de obicei, au legătură cu economia – or, economia bate ideologia, fie ea pro-europeană sau rusofilă.

Aproximativ 720.000 de moldoveni (din mai puțin de 4 milioane populație totală) se aflau în străinătate în decembrie 2010, iar dintre aceștia, cam 285.000 erau absenți pentru o perioadă de peste 12 luni, arată studiile OIM. Bani trimiși în țară de moldovenii aflați la muncă în străinătate constituie, în mod constant, peste 20% din PIB, iar în vremuri bune au atins și ponderea de 36% (pentru comparație și pentru a înțelege importanța fenomenului, remitențele reprezintă în jur de 6% din PIB în România). Și acum, partea interesantă: peste 60% din cei plecați la muncă în străinătate lucrează în Rusia și doar 20% în Italia, iar restul, în procente mult mai mici, se află în Portugalia, Franța, Turcia sau Israel. De regulă, persoanele cu venituri mai mici și cu un nivel de calificare mai jos se îndreaptă către Rusia, în timp ce cei cu pregătire superioară și venituri peste medie tind să plece în statele UE. Și nu, explicația nu e aceea că,

vezi Doamne, avem de-a face cu niște inculți iubitori de ruși. Explicația e tot economică: plecarea în Rusia presupune o investiție mult mai mică decît migrația în UE, prin urmare nu toată lumea își permite să plece în UE chiar dacă ar vrea. Rusia e o soluție mult mai ieftină, mult mai la îndemînă și aproximativ la fel de atractivă financiar ca migrația în UE (salariul mediu al moldovenilor ce muncesc în Rusia e de aproximativ 900 de dolari), ca să nu punem la socoteală cunoașterea limbii, care facilitează enorm găsirea unui loc de muncă.

Or, situația din Rusia a început să se strice brusc și simțitor după summit-ul de la Vilnius din toamnă. „Nu mai știu ce și cum s-a semnat atunci la Vilnius, tot ce știu e că după povestea aia de la Vilnius, pe care ucrainenii nu au vrut să o semneze, rușii au început să-i fugărească pe moldoveni, atunci a început totul”, povestește Andrei M., un moldovean care a lucrat pînă de curînd în construcții la S. Petersburg, unde câștiga cam 1000 de dolari pe lună și pe care rușii l-au „fugărit”, cum spune el, la finele anului trecut. Ca el, pare-se, sînt mulți. „Numai la noi în sat sînt vreo 10. Așa se răzbună rușii, sînt niște mîgari, cu cei din Caucaz, cu care au conflict interetnic, nu au procedat așa. Pe toți nu or să îi alunge ei, că e nevoie să muncească cineva acolo,

dar e slută treaba”, îmi mărturisește Sergiu T. un tînăr din Chișinău. „Sîntem prea mici ca să ne păstrăm neutralitatea, dar mai precis sîntem prea săraci. Dacă eram bogați, puteam să fim situați și în centrul Moscovei, si nu ne afecta așa tare chestia asta, puteam să intrăm în UE și nu aveam ce ne face rușii”, continuă el.

Asta explică de ce o mișcare crucială din punct de vedere geopolitic nu este chiar o sărbătoare totală pentru moldoveanul de rînd. Pentru că are un cost. Și ce câștigă pe de o parte, pierde pe de alta. Desigur că moldoveanul

Victoria STOICIU
analist politic

„fugărit” de ruși poate să se reorienteze și să plece în Italia... dar lucrurile nu sînt, nici în privința aceasta, așa simple. Migrația internațională se sprijină mai întîi de toate pe rețelele formate din acei conaționali care au plecat deja și care o dată stabiliți în străinătate îi „trag” și pe alții după ei – iar aceste rețele de suport sînt mult mai slabe în țările din UE decît rețelele din Rusia (e firesc să fie așa din moment ce peste 60% dintre moldoveni muncesc acolo). În plus, dreptul la liberă circulație nu înseamnă drept

de muncă, iar moldovenii știu asta foarte bine - 54% dintre ei cred, pe bună dreptate, că anularea regimului de vize nu le va oferi dreptul de a munci în țările UE (sondaj IPP, aprilie 2014). „Ăștia, europenii, nu sînt ca rușii, poți munci și în Europa la negru, da nu în așa proporții, nu așa ușor ca în Rusia, în sensul că europenii nu sînt atît de corupți și asta le îngreunează treaba celor care pleacă la muncă”, explică Sergiu T. Într-adevăr, doar 13 procente dintre moldovenii ce muncesc în Federația Rusă au încheiat contracte în formă scrisă cu angajatorul – bineînțeles că acest lucru nu e de bine, că acești oameni nu vor avea pensie, asigurare de sănătate, etc. Bineînțeles că viitorul lor stă sub un mare semn al întrebării... dar din perspectivă strict individuală, alternativa la acest viitor incert e certitudinea sărăciei și a mizeriei în prezent. „În plus, nu va fi chiar așa ușor să pleci chiar dacă nu mai avem nevoie de vize, în continuare va fi nevoie de invitație, va trebui să faci dovada că ai cîte 50 de euro pe zi pentru fiecare zi de ședere”.

Pentru moldoveanul obișnuit, sărac și fără un loc de muncă, libera circulație reprezintă un lux, pe care nu toți și-l pot permite. ■

*Citiți textul integral pe www.opiniastudenteasca.ro.
Articol apărut la data de 29 aprilie pe www.contributors.ro*

Invazie 68 Praga Josef Koudelka

9/5/14 – 30/5/14

Palatul Culturii Iași holul central, parter

Luni-Sâmbătă, 10.00 – 18.00 | intrarea liberă

VERNISAJ : Vineri, 9 mai 2014, ora 18.00

– în prezenta E.S. și ați Săte, Ambasadorul Republicii Cehia în România, a Hail René Kubáček, directorul Centrului Ceh București, a Hail Stanislav Písmek, Consilier de cooperare și acțiune culturală al Ambasadei Franceze în România și director al Institutului Francez din România, și a Hail Karin Freudenreich, reprezentantă Magnum Photos –

Moldova între Uniuni

Pe domnul Igor Dodon, fosta tînără speranță a Partidului Comunist, actual președinte de formațiune politică socialistă, îl știe mai toată lumea. Iar dacă nu, o va face. Pentru că liderul socialist e mai harnic decît o albinuță: strică, drege, se agită și oricum o întoarce, ajunge mereu în topul coloanelor de știri. Pe 8 martie, cu un clip comunisto-siropos dedicat „scumpelor femei” din Moldova. În preajma recensămîntului, cu un îndemn adresat concetățenilor de a se simți – și mai ales de se a declara – moldoveni. De 1 mai, cu marșul socialiștilor „Pentru Moldova în Uniunea Europeană”.

Îmbrăcați în tricouri roșii, cu șepci și steaguri dichisite cu celebra stea comunistă, cetățeni onești, bine intenționați, dornici de a aduce țara rătăcită pe calea cea dreaptă, scandează pe străzile Chișinăului: „Da Moldovei, nu unionismului!”

„Evenimentul de pe 28 aprilie este important pentru Republica Moldova din cel puțin un motiv:

moldovenii vor scăpa de șantajul obținerii cetățeniei Române”, ne spune Igor Dodon. Pentru că, deși sînt adepții Uniunii Vamale Rusia-Belarus-Kazakhstan, micii dodoniști s-au bucurat că au fost ridicate vizele. Mai mult, unii dintre ei sînt ferm convinși că scopul marșului a fost tocmai acesta, de a sărbători liberalizarea regimului de vize.

„Guvernanții trebuie să înțeleagă că poporul nostru nu vrea să fie sclavul europenilor și al americanilor. În Uniunea Vamală ne va fi mai bine!”, anunță pompos o femeie de vîrstă a treia, cu cîțiva gură-cască în spatele ei. O tînără domniță, puțin mai derutată, susține contrariul: „Moldova a putut să se unească cu Europa și ăăă... am venit să sărbătorim acest motiv. Deoarece moldovenii pot trece țara... în Europa. Stegulețele cu Uniunea Vamală simbolizează că noi am trecut vama”. Respiră ușurată că a trecut testul apariției la televizor, dar nu știu dacă va înțelege vreodată că cele două uniuni n-au

nici în clin, nici în mîneacă, una cu cealaltă.

Deruta de la evenimentul cu pricina nu-i una izolată, din păcate. Puțini sînt moldovenii care înțeleg cu-adevărat care-i treaba cu Uniunea Europeană și de ce liberalizarea regimului de vize a venit într-un moment esențial, chiar dacă guvernanții o folosesc cu nerușinare în campania preelecto-

Lina VDOVÎL
jurnalist freelancer

rală, în clipuri aproape la fel de siropoase ca cele ale lui Dodon. Puțini se uită peste gard, în Odesa, Transnistria, Crimeea sau Donețk și înțeleg că rusu' nu știe de glumă și că dacă vrea, vine cu tot cu ciubota lui comunistă peste tine. Iar Moldova-i cît un picior de ciupercă și, din păcate, are nevoie de o pălărie. Să fie oricare, numai nu rusească. ■

Titlu: „The Amazing Spider-Man 2”
Regizor: Marc Webb
An: 2014
Actori: Andrew Garfield, Emma Stone, Jamie Foxx
Gen: Acțiune, Aventură, S.F

FĂ UN STOP-CADRU

O pînză de păianjen electrică

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

„Omul păianjen” în care a jucat Tobey Maguire a fost o trilogie al cărui scenariu și joc actoricesc nu au impresionat cu nimic. Adolescențul tociar și timid, mușcat de un păianjen modificat genetic căruia Tobey a încercat să-i dea viață, semăna mai curînd cu un cățeluș care vărsa lacrimi la fiecare zece minute decît cu un super erou. Să nu mai vorbim de faptul scenariile celor trei filme sînt aproape identice, rău făcătorul fiind prieten cu eroul, sfîrșind prin a se sinucide la final.

Seria „The Amazing Spider-Man” vine ca o revitalizare a super eroului cățăărător. Și dacă la primul film acțiunea nu a fost atît de prezentă, abia la final avînd loc o luptă aprigă între bine și rău, în cazul celui de al doilea film efectele speciale și scenele de acțiune surprind plăcut.

De asemenea personalitatea eroului este conturată cît se poate de bine, încercînd să surprindă eroul prezentat de benzile desena-

te, care își enervează adversarii cu replici inteligente.

Și dacă în cazul „Omului păianjen” jucat de Maguire s-a exagerat cu scenele emoționante, în „The Amazing Spider-Man” ele sînt

La început un fan înfocat al super eroului, Max începe să-l urască pe cățăărător după ce are un accident.

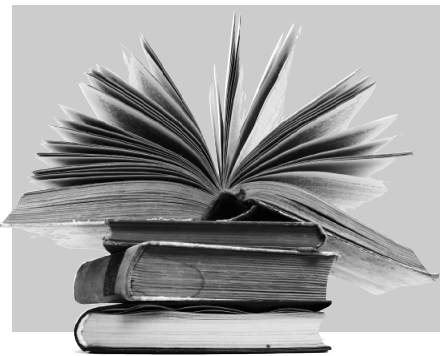
înserate abil și sînt mai curînd ca niște misiuni secundare. Ceea ce enervează este însă accentul pus pe lupta pe care o duce eroul cu sine și dilema pe care o are de a fi împreună cu Gwen Stacy, motivată totuși la final.

În cea de-a doua parte a „Uimitorului Om-Păianjen” își face apariția și Harry Osborn, prieten din copilărie cu personajul

principal. Acesta s-a întors în Manhattan să-și vadă tatăl aflat pe moarte și află că și el va avea aceeași soartă. De aceea el caută ajutorul Omului Păianjen a cărui cod genetic i-ar putea oferi leacul mult dorit. Personajul negativ este însă unul neașteptat. La început un fan înfocat al super eroului, Max lucrător de întreținere la OsCorp, începe să-l urască pe cățăărător după ce are un accident în unul din laboratoarele care desfășoară experimente biogenetice secrete. Astfel el se transformă în Electro și se aliază cu Harry în încercarea de a-l distruge pe Păianjen.

Întreg filmul este unul surprinzător, cu întorsături de situație neașteptate, efecte speciale foarte bine realizate și scene de luptă care te țin cu suflul la gură. Dar ceea ce impresionează cel mai mult este jocul actoricesc și scenariul, care nu dau nici o clipă impresia de prea mult sau prea puțin ci te prind cu totul ca într-o pînză de păianjen. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

Titlu: „Adio, dar mai stau puțin”
Autor: Nick Hornby
An: 2014
Editură: Humanitas
Gen: Ficțiune

Întîlnire pe Turnul Sincigașilor

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Titlul tradus în română și coperta care este împrumutată de la film, pot induce o idee greșită despre carte. Nu-i vorba despre un final fericit sau niște povești de dragoste, Nick Hornby deschizîndu-ne din primele pagini o scenă care captează imediat atenția. În ultima seară din an, patru personaje, patru povești, se nimeresc pe acoperișul lui Topper's House (cunoscut și ca „Turnul Sinucigașilor”) din Londra. Acestea nu sînt venite să ciocnească pahare de șampanie, ci să se sinucidă.

Plimbîndu-ne prin papucii și perspectivele fiecăruia, autorul îi lasă pe sinucigași să ne spună care sînt problemele lor și de ce vor să se arunce de pe clădire. Primul e Martin, un fost moderator de televiziune, rămas și fără familie și fără slujbă, a cărui reputație i-a fost pătată de zărele care l-au prins că a dormit cu o fată de cinsprezece ani. Apoi e Maureen, o mamă care în ultimii 25 de ani a trebuit să aibă grijă de fiul ei, care este o legumă, femeia realizînd că nu are nici măcar o slujbă, un prieten sau un hobby care să-i ocupe timpul. Cel mai tînăr dintre personaje este Jess, fiica unui politician, vulgară și instabilă, care trăiește în umbra surorii sale dispărute. Cît despre rockerul JJ, acesta le spune tuturor că suferă de CCR (o boală fictivă), cînd de fapt vrea să se sinucidă pentru că formația sa s-a destrămat și nu o să-și mai poată îndeplini

visul de a deveni o vedetă rock.

Imediat intervine o problemă și fiecare realizează că n-ar vrea să fie nici primul, dar nici ultimul care se aruncă de pe clădire. Discutînd la o felie de pizza, aceștia decid să o ajute pe Jess, pentru ca mai apoi, de Valentine's Day să termine cu toții ce au început.

Pe parcursul celor 220 de pagini, unul dintre atuurile autorului este că știe cînd și cum să te faci să chicotești ca un maniac, cu mostre de umor negru bine încheiate și neașteptate. De asemenea, e de apreciat că Hornby nu a încercat să pună povestea într-un glob impermeabil de cristal în care personajele ajung să se împrietenească între ele și să scape de probleme. Ci dimpotrivă, iar legătura pe care ei o păstrează pînă la final poate părea, din păcate, chiar un pic forțată și împinsă de la spate de autor. Cît despre haosul din viațile celor patru, acesta nu se simplifică și nici nu cade în ridicol, ci-iele rămînînd bătute în toacă. Singura problemă mai semnificativă pe care „A Long Way Down” pare să o aibă totuși e că atunci cînd devine puțin sensibil și scoate în evidență unul dintre personaje, celelalte trei par că se îngheșuie și ele pe același scaun și nu-l lasă pe cel aflat în lumina reflectoarelor să-și termine replica. De aceea, volumul lui Nick Hornby își cam pierde caracterul dramatic și rămîne mai mult drept o comedie morbidă. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „Voices”
Artist: Phantogram
An: 2014
Gen: Indie electronic

Caruselul cu trăiri

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Ca să treci de la o iluzie optică la una auditivă n-ai nevoie decît de o chitară și cîteva degete purtate pe clape. La chitară cîntînd blînd și delicat un bărbat, iar la clape, nervos și apăsător, o femeie. Cel puțin asta o demonstrează trupa Phantogram care din 2007 și pînă acum și-a conservat atît de bine stilul de a cînta, încît cele două albume lansate în șapte ani par să fie unul singur.

Ceea ce s-a schimbat este accentul solistei care parcă și-a mai domolit din modul de a pronunța aproape franțuzit fiecare cuvînt. Iar dacă asta dădea farmec primului album, cel de-al doilea, „Voices” nu atrage la o primă ascultare prin nimic deosebit. Însă, după ce îți formezi o idee de ansamblu, realizezi că în fiecare melodie de pe album este ascunsă cîte o stare. Uneori pare a fi de euforie în „Fall in Love”, iar mai apoi alunecă într-un declin al sentimentelor contradictorii în „Never Going Home”, potolindu-se prin melodia care încheie împăcat albumul „I Don't Blame You”. De fapt, și partea instrumentală a fost gîndită ca o serpentină a ritmurilor, avînd o oarecare ciclicitate. Niciuna dintre melodii nu își iese din matca electronică, încercînd să păstreze o linie melodică cu care deja au fost obișnuiți cei care îi ascultă.

„Voices” nu este neapărat un album cu voci, ci este unul al glasurilor pe care îl ca-

pătă gîndurile din interiorul fiecăruia dintre noi. Iar acestea prind viață prin intermediul versurilor sau al melodiei. Indiferent de starea pe care o expun, versurile, odată spuse, ard așteptările avute și le transformă în simple

Partea instrumentală a albumului a fost gîndită ca o serpentină de sunete.

cuvinte. Un paradox pe care îl dezvăluie albumul este faptul că melodiile despre relații dizolvate, moarte, distanță de casă sau lipsa prietenilor au un ritm vioi și alert, încît dacă nu ai asculta versurile, ar putea fi genul de melodie cu care să îți începi optimist dimineața. Astfel „The Day You Died” este atît de plăcută la o primă ascultare, încît e imposibil să nu dai măcar simbolic din picioare. Iar melodiile care par să dea mai multă speranță sînt monotone și cu o chitară abia sesizabilă pe fundal. Chiar din deschidere „Nothing But Trouble” te introduce în starea de nepăsare față de fiecare trăire. Pentru că toate trebuie să treacă prin mintea noastră, fie că sînt dezamăgiri, declinuri sau stări euforice care nu țin mai multe de patru minute. ■

Acuși se termină anul universitar și tu încă nu ai idee ce vei

face pe timpul verii. Ai atît de multe planuri și speranțe încît ai început să le notezi într-un jurnal. Ai face însă bine să-ți termini mai întîi licența și să-ți iei examenele. Mereu vor exista locuri de muncă la KFC sau McDonalds.

Ți-a priit de minune vacanța prelungită. După ce de

paști te-ai înfruptat din pască, ouă roșii și cozonac, și ai luat cîteva kilograme în plus, de 1 mai ai mîncat grătar pe săturate. Nu ți-a păsătorie nici de manelele care se auzau din jurul tău și nici de bărbații care își lăsau buricul la vedere.

Ai început să mergi la biserica zilnic în speranța că ți se va mări

salariul, vei cîștiga la Loto ori vei găsi o valiză cu bani. Te sfătuim însă să îți schimbi orientarea religioasă. În Grecia antică zeița Fortuna era cea care se ocupa special de noroc. Cred că ai avea mai multe șanse la o zeitate de nișă.

Procastinarea a început să fie cuvîntul tău preferat. Te trezești

zilnic la amiază, te uiți la cîteva seriale și apoi poate îți faci curaj să mîncîni. Colegii încep să se îngrijoreze, mai ales că nu ai mai ieșit din casă de mai bine de o săptămînă. Nu-i problema. Știi mereu cum e vremea de la știrile meteo

Acum că toată lumea a trecut la tricou, te-ai hotărît și tu să

te apuci de slăbit. Pînă acum puloverele reușeau să-ți mai ascundă burtica și puteai da vina pentru șolduri pe pantalonii tricotati de sub blugi. De acum ai voie să mîncîni doar salate, iar pîinea ai tăiat-o de pe listă.

Săptămîna aceasta toate îți vor merge din plin. Nu ai nici o da-

torie, prietenii care trebuie să îți dea bani își vor achita obligațiile, iar la magazine vei găsi reduceri la hainele care îți plac. Și ca să fie totul perfect bunicii îți vor trimite cîteva sticle din vinul care îți place și o cutie cu prăjituri.

PRIMUL RĂCNET

de **Iulian BÎRZOI** |
iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Se vorbește des în ultima vreme despre imprimantele 3D, recunoscute pentru faptul că pot aduce la realitate, într-un obiect palpabil, cam orice model digital de pe calculator. Și chiar dacă asemenea imprimante există încă din 1984, abia recent, datorită noilor tehnologii, acestea ne-au permis să creăm lucruri cu adevărat uimitoare.

Un astfel de exemplu vine de săptămîna trecută, cînd o fetiță din America a putut să meargă pentru prima oară cu bicicleta mulțumită unei proteze creată cu o imprimantă 3D. După ce s-a născut fără degete la mîna stîngă, tatăl lui Kylie a apelat la ajutorul unor studenți de la o universitate tehnică din Illinois pentru o astfel de soluție. Iar pe cînd o proteză normală ar fi costat în jur de 50.000 de dolari, tatăl fetei a trebuit să scoată din buzunar o sumă de 10 mii de ori mai mică, adică vreo cinci dolari, care reprezintă în mare parte plasticul folosit la printare.

O companie de peste ocean reușește să scoată

Vise imprimate în 3D

Mulțumită unei imprimante 3D o fetiță a putut merge pentru prima dată pe bicicletă.

și profit pe seama acestor imprimante. După ce a reușit să adune destule donații cît să pună afacerea pe picioare, SOLS a proiectat o aplicație care funcționează atît pe Android cît și pe iOS, ce „scanează” piciorul utilizatorului. Pe baza unor algoritmi, firma poate crea branzuri (n.r.: bucată de piele care se aplică în interiorul încălțămîntei, peste talpa propriu-zisă) personalizate pentru fiecare utilizator în parte.

Cea mai impresionantă rămîne, totuși, performanța unei firme din China, care cu patru imprimante uriașe, relatează săptămîna trecută că poate construi cîte zece case într-o singură zi. Late de vreo 10 metri și înalte de 6, casele sînt ridicate de la sol străt cu străt asemeni unei prăjituri, inginerii declarînd că locuințele sînt la fel de rezistente ca cele construite de mîna omului. Clienții care-și doresc o astfel de casă pot să-și aleagă din mai multe planuri arhitecturale, pe

care le pot modifica, pentru ca la sfîrșitul zilei să se poată chiar muta definitiv. Ah, și v-am spus că prețul unei locuințe e sub 5.000 de dolari?

Ideea unui viitor în care de pe o foaie A4 dragonii ar putea prinde viață, zgîrie-norii s-ar ridica din pămînt doar cu apăsarea unui buton și doar cu ajutorul cîtorva ingrediente de bază pare promițătoare. Acum vreo cîteva ani acest dispozitiv costa în jur de 50.000 de euro, pentru ca acum să se găsească astfel de imprimate 3D și la 1.000 de euro, iar în viitor, ele ar putea deveni un *gadget* comun în casele noastre. Totuși, ce se va întîmpla cu cei care-și vor face arme? Există deja firme care vînd astfel de schițe și nu-mi imaginez că va mai trece mult pînă ce vor scăpa gratis pe web. Singurul lucru sigur e că ne apropiem rapid de o nouă eră, iar imprimantele 3D vor fi pe atît de miraculoase pe cît de periculoase. ■

SCOR LA PAUZĂ

Retrogradați mediocritatea!

de **Cătălin HOPULELE** |
catalin.hopulele
@opiniastudenteasca.ro

Campionatul de anul acesta ne arată o dată și pentru totdeauna faptul că sistemul de joc din România trebuie să se schimbe. Mai puține echipe în Liga 1, mai multe meciuri între ele, mai puține ligi inferioare cu un număr redus de echipe și acolo. Explicațiile pro sunt multe, încă-păținarea celor care au ajuns la conducerea FRF este însă mare, la fel cum a fost și în echipa anterioară condusă de Mircea Sandu.

Să luăm doar exemplul Rapidului. În sistemul de *play-off* din Liga a doua, este aproape, matematic, calificat, alături de CSMS Iași. Însă oficialii clubului, care se luptă acum să obțină licența pentru a juca în primul eșalon (practic, să dovedească faptul că nu au datorii, nici față de jucători, nici față de stat) spun că banii primiți din transmiterea drepturilor s-ar putea să nu le ajungă pentru a supraviețui un an în prima ligă. Asta ce înseamnă? Înseamnă că vom avea din nou cazuri cum este FC Vaslui, echipe imprvizibile, cu jucători neplătiți, care nu mai pot juca în prima ligă deși termină pe un loc care le-ar asigura prezența în Europa. Echipa care nu știi pentru ce luptă, care două etape protestează, două nu, care se hotărăsc să joace meciurile cu o noapte înainte.

Supporterii ar trebui să fie cei care

protestează în aceste cazuri. Este clar, sistemul cu 18 echipe, cu meciuri tur-retur, este depășit. Din toate punctele de vedere, nu doar financiar, inclusiv fotbalistic. Ce miză are pentru telespectatori un meci Săgeata Năvodari - Corona? Sau Concordia Chiajna - Viitorul Constanța? Nu ar fi mai bine ca, într-un alt sistem de campionat (de ce nu, unul care să conțină *play-off*) să vedem 4 meciuri Steaua - Dinamo sau Asta - Petrolul? Iar în campionatul respectiv, cu echipe mai puține, banii obținuți de la transmiterea meciurilor să fie suficienți pentru ca toți jucătorii să fie bine plătiți și să nu mai fie proteste din cauza salariilor restante de 10 luni. Nu vorbim de utopii. Însă are Răzvan Burleanu nervii atît de tari încît să impună, alături de Gino Iorgulescu, noul președinte al Ligii, un campionat viitor în care să retrogradeze opt echipe și să promoveze doar două? Ca, din sezonul următor, Liga a doua să aibă o singură serie și nu două? Ca supporter, aș vrea să văd stabilitate într-un campionat măcinat de scandaluri de corupție și meciuri care să aibă, toate, o miză. Să se joace fotbal. Nu înțilniri cîmpenești care par a fi desprinse din ligile județene, care te aștepti să se încheie cu mici, manele și Săniuața. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

Epoca Antena-PRO

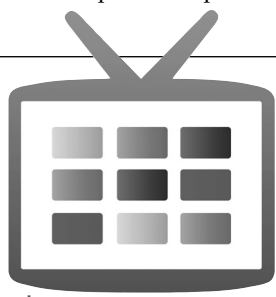
de **Iulia CIUHU** | iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

Imperiul PRO TV a început să se clatine. De la începutul lui ianuarie, atunci cînd „părintele PRO TV-ului”, Adrian Sârbu, și-a încheiat contractul cu compania-mamă a postului, Central European Media Enterprises (CME), și pînă în prezent, tot mai mulți angajați ai postului de televiziune au încetat să mai lucreze pentru acesta, iar unii au acceptat chiar ofertele principalului competitor, Antena 1.

Adrian Sârbu, fondatorul postului de pe Bulevardul Pache Protopopescu din Capitală, și-a depus demisia din funcția de președinte CME în luna august a anului trecut, iar din ianuarie 2014, s-a retras oficial de la cîrma PRO TV-ului. Odată cu înaintarea demisiei lui Adrian Sârbu, la conducerea postului de televiziune a fost numit lituanianul Aleksander Cesnavicius, iar după încetarea oficială a contractului CME cu fondatorul postului, directorul executiv al PRO TV-ului, Elena Petre, a părăsit compania. De atunci, potrivit informațiilor apărute în presă, postul de televiziune se află în derivă, iar mutarea cea mai elocventă este retragerea Monei Segall, producătorul general al proiectelor care i-au asigurat PRO-ului locul I incontestabil în audiențe.

Mona Segall a colaborat cu postul de televiziune timp de 19 ani.

În tot acest timp, a pus bazele unor programe de divertisment unice în România care au înregistrat audiențe record, exemplul cel mai la îndemînă fiind succesul înregistrat de „Românii au talent”. Din toamnă, potrivit adevarul.ro, Mona Segall și întreaga ei echipă vor pune pe picioare la Antena 1 „Romanian Idol”, o franciză a celebrului show american pentru care postul a plătit 600.000 de euro. Așadar, producătoarea a semnat un contract de colaborare cu principalul adversar al PRO TV-ului, iar de acum analiștii media spun că bătlia dintre cele două posturi va fi și mai aprigă. Antena, care se zvonește că i-a înrolat și pe cei mai iubiți prezentatori de la PRO TV – Smiley, Pavel Bartoș și Ștefan Bănică Jr. – va încerca să ajungă în topul audiențelor, acolo unde în ultimii 18 ani a stat doar PRO TV, în timp ce acesta va miza pe filme de acțiune și formate ieftine, după cum a anunțat Aleksander Cesnavicius. Ce se va mai întîmpla în bucătăria postului de pe Bulevardul Pache Protopopescu rămîne să citim în tabloide, pentru că pînă acum au fost primele care au anunțat principalele mutări ale PRO TV-ului. Și deja am văzut că unele au prins de veste că și Andreea Esca ar intenționa să se retragă. Bună seara, România, noapte bună, PRO TV! ■

DE LA CENTRU

Pădurea cu animale de jucărie

De Ziua Presei, la 6.45 fix, sînt în stația de tramvai din Piața Unirii, București. Tramvaiul 32 ajunge la capăt. Coboară cîteva oameni plictisiți, adunați din blocurile Rahovei. Cei mai mulți, cu pachetele în pungi de plastic sau de hîrtie, par că merg spre serviciu. Cel mai vioi e vînzătorul de covrigi. „Bre, lasă-mă, îmi dai și simbăta covrigi, azi e simbăta, zi de friptură”, glumește un trecător.

Urc în tramvai, plec spre capăt și chiar mai departe, spre comuna Cornetu, la cîteva kilometri de București, într-o pădure în care am înțeles că au avut festival grătarele, iar pe-trecăreții s-au dezbrăcat de bunul simț, au lăsat sticle, farfurii, tacîmuri de plastic în iarbă, printre copaci.

Și cum soarele n-a reușit să le evapore, iar pămîntul nu le-a înghițit pentru că nu le suportă, alături de colegii mei de la Yahoo News am încercat să ecologizăm mica pădure. A fost modul nostru de a sărbători Ziua Presei. Ce mai aruncă oamenii în pădure? Pe lîngă PET-uri și doze de bere sau tacîmuri de plastic am găsit și jucării: o păpușă, un ursuleț de pluș, un dragon cu coada ruptă și plin de noroi pe dinți sau un papagal cu o aripă ruptă. Un localnic a crezut că pădurea are nevoie de adeziv pentru montarea faianței, celofan, resturi de polisterin, găleți de var sau ghiveci de flori sparte.

Un ATV se plimbă nervos prin pădure. După el sînt doi cîini lupi, unul mare și un pui. Omul se oprește în dreptul nostru și ne ia la întrebări. „Foarte frumos, dar care e scopul campaniei, cum se cheamă?”, ne întreabă. Ne spune că știe cine aruncă gunoii, că e vorba de o familie din comună care strînge

Ionuț FANTAZIU
Jurnalist la Yahoo
News România

resturile menajere de la alte persoane și îl aduc aici, cu căruța. A vorbit și cu primarul, a pus și afișe, însă nu s-a luat nicio măsură. „Mi-a zis că atunci cînd îi văd că aruncă, să-l anunț!”

În patru ore am strîns 30 de saci. O parte dintre ei i-am și reciclat, i-am urcat în dubă și am plecat spre un centru pentru deșeuri. Au refuzat celofanul și linoleumul. Banii pe care i-am fi primit pe deșeurile reciclate ne-am fi dorit să cumpărăm rechizite și să le donăm unui copil nevoieș. Din păcate, din zecile de saci au luat vreo patru, i-au cîntărit și am primit 6 lei în schimb. Banii i-am dat unui om care adună PET-uri și ne-a ajutat să aruncăm gunoaiile într-o ghenă din Bragadiru. În urmă, la pădure, s-au aprins grătarele, era cîntec de semînțe și o horă de PET-uri și tacămiuri care sperăm să nu pornească cu dansul spre pădure. ■

De cum a dat căldura în fiecare seară ieși la fotbal cîteva ore. Ai adunat atît de multe julturi și vînatăi că nu mai ai unde pune un deget pe picioare. În schimb prietena ta e foarte veselă. Ai scăpat de burtă și de kilogramele în plus, iar condiția ta fizică s-a îmbunătățit semnificativ.

Nu mai ai bani nici de piine și nici nu există șanse ca săptămîna aceasta să primești pachet. Ai însă telefonul plin cu numerele prietenilor tăi și te-ai hotărît ca în fiecare zi să vizitezi pe cineva. Măcar cîteva săptămîni ai la cine mîncă. Problema e că va trebui să întorci favorul pe viitor.

Abia ai așteptat să vină căldura și să îți ascunzi toate perechile de pantaloni. De acum toată garderoba ta va conține doar fustițe și rochițe, iar bluzele fără un decolteu generos vor părăsi de tot șifonierul. Nu înțelegi însă de ce toți colegii tăi au început brusc să-ți aducă flori.

Horoscopul ți-a zis că săptămîna aceasta vei cîștiga la Loto, iar astrele nu se înșală niciodată. Problema e că nu ai jucat niciodată și nici nu ai de gînd să pui vreun bilet. Ești însă atent de fiecare dată cînd ieși în oraș Nu se știe cînd vei găsi pe jos biletul cîștigător.

Ți-ai făcut deja bagajele pentru vacanța de vară. Ai împachetat cortul, sacul de dormit și ți-ai pregătit haine și lenjerie pentru cel puțin două săptămîni pe malul mării, în Vama Veche. Ești îngrijorat totuși pentru că nu te-ai antrenat ca să rezisti la excesele de bere, tequila și pește alterat.

În sfîrșit ești mulțumită de modul în care arăți acum. Totuși toată lumea se sperie de cît de mult ai slăbit într-o săptămîna, iar colegii de apartament sînt convinși că ești pe moarte. Ai face bine să mănînci măcar o dată pe zi, iar atunci mai mult decît un măr sau o salată.

În club RS, jazz-ul german s-a auzit dublu

Cei doi frați au trecut de la trombon la armonică.

Marți, pe 29 aprilie, în cadrul evenimentului CaféKultour, Club RS a fost vizitat de jazz-ul german. Cei trei membri ai formației „Ditzner Twintett” au purtat publicul prin întreaga lume pe ritmuri inspirate din diferite zone ale globului, sau au adus sunetele clasice ale trecutului și le-au transformat în muzică pentru tineri, reușind să îmbine simfonia cu jazz-ul. Iar tuba, trombonul și tobele nu au lăsat publicul să se odihnească decât după ce a fost purtat de muzică prin întreaga lume.

Concertul a fost unul energic datorită tobelor.

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

În Club RS este agitație, dar una care seamănă cu cea dintr-o familie atunci când oaspeții vin în vizită. Toată lumea cunoaște pe toată lumea, iar strîngerile de mînă sînt însoțite aproape întotdeauna și de îmbrățișări. Cei trei membri ai trupei de jazz „Ditzner Twintett” din Germania trec protocolar printre mese, salutînd pe toată lumea cu cîte un zîmbet. Concertul începe cu cîteva triluri lungi scoase de trombon. Sunetul trist se scurge calm, iar Bernhard Vanecek pare să se fi contopit pe deplin cu instrumentul său. Roland Vanecek, fratele său care cîntă la tubă, îi răspunde ca un ecou, și doar toba scoate din cînd în cînd cîteva sunete sprintare.

După prima piesă aflăm și originea numelui formației. „Prima parte a trupei face parte din numele toboșarului, Erwin Ditzner, iar a doua vine de la <<twins>>, pentru că eu și fratele meu sîntem gemeni”, ne

lămurește Bernhart. „O tobă și două trompete? Say waaat?” sînt cuvintele care pornesc ritmurile următoarei piese. De la tubă, Roland, unul dintre frați, se mută la armonică. Deși la început alertă, melodia își liniștește treptat acordurile și doar tobele se aud furioase, ca niște valuri ce se izbesc de metereze. În club nimeni nu mai scoate nici un sunet. Doar de la etaj, rezemați de balustradă, cîțiva tineri privesc cum degetele cad alerte pe clape sau cum bețele lui Erwin fac tobele să tresalte.

Tangoul transformat de tobe

Bernhard lasă pentru o clipă trombonul pentru a ne explica povestea următoarei melodii. Este inspirată de peisajele din Caraibe, iar sunetele de tope tribale ce pornesc de îndată îi ridică și pe ultimii leneși de pe la mese. La etaj, balus-

tradele devin parteneri de dans, căci cele cîteva fete care pînă atunci priveau fermecate la artiști, își mișcă pașii pe ritmurile alerte. Energia publicului se transmite și artiștilor, membrii trupei fiind veseli și sprintari, deși cu o zi înainte au avut spectacol la Cluj și urmează să zboare apoi spre Bulgaria. „Am înfilnit aici oameni deosebiți și asta ne umple de energie”, ne explică cu zîmbetul pe buze Roland.

De la trombon, Roland trece la o armonică în miniatură ce scoate sunete de acordeon. Totul se transformă într-un tango lent și romantic, iar publicul e cu totul captat de muzică. Doar un băiat înalt, cu dread-uri, ce pare, după tricoul cu o formație rock și privirea pierdută, că a greșit concertul, se așază plictisit, cu o bere în mînă, pe scările din spatele formației. Butonează de zor pe telefon și mai soarbe din cînd în cînd, cu sete, din sticla de lîngă el.

Imediat ce tobele se liniștesc, iar

tuba și trombonul își amuțesc sunetele, unul dintre frații gemeni ne prezintă cele două albume pe care le-au scos pînă acum, ultimul, intitulat „Simbătă”, avîndu-l cu ei pentru vînzare.

Trecutul prezentat în ritmuri noi

Acordurile orientale sînt cele care pornesc din nou spectacolul după o scurtă pauză. Piesa, inspirată „din zece secunde a unei melodii țigănești”, te duce mai curînd într-o piață turcească și nu în mijlocul unei șatre. În club, fumul se ridică în rotocoale albe de la mese, iar vinul clipocește parcă mai vesel în pahare. „The house of jazz”, păstrează tempo-ul alert, însă sunetele sînt clasice, melodia fiind inspirată de atmosfere

ra saloanelor din anii ‘30. Treptat, ritmurile încep să se stingă, iar cei trei membri par să-și arate oboseala în tempo-ul melodiilor lor. Următoarea începe lent, pe note scrise „acum nouă sute de ani” de Hildegard von Bingen, o călugăriță din Germania. Pînă și publicul pare să se fi lenevit, fie de la muzică fie de la paharele de vin ce și-au tot pierdut pînă acum lichidul.

Un vals de-al lui Weber îi afundă pe cei rezenți și mai mult în scaune și doar „Play that”, „ultima piesă a serii” cum o anunță Bernhard, mai animă atmosfera. Suficient însă pentru ca publicul să ceară bis după bis și doar urarea muzicală de „noapte bună” reușește să-i scape pe cei trei membri ai formației, care dispar imediat în culise de teama unui nou bis. ■

VOCI DRESE CU BERE

Karaoke cu mascați în Tavernă

de Ana Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Microfonul din „Taverna” a cunoscut simbătă seara de o mulțime de oameni care au făcut ca atmosfera din pub să fie mai sentimentală decît de obicei. Vocile cîntăreților de o noapte au dat impresia că au stîrnit curiozitatea jandarmilor, care au venit să vadă dacă acestea provoacă nefericiri vreunui timpan.

O blondă si o brunetă, după ce au răsfoit atent catalogul cu melodii, se ridică de la masă pentru a cînta „Să nu îmi iei niciodată dragostea”. Însă vocile le sînt acoperite de cei din public, care, deși nu au fost încînțați de alegerea făcută, au ajuns să demonstreze că sînt mai sensibili decît vor să pară. Doi băieți îmbrățișați se sprijină de o bere și fredonează melancolic alături de cele două fete. „Trebuie să ții microfonul ăla în gură ca să se audă ceva”, spune contrariată tînara brunetă, ca răspuns al criticii unor băieți de la masa alăturată, că nu au cîntat suficient de tare.

La auzul versurilor „De ziua ta” al celor de la 3SE, un tip cu plete, care stă sprijinit de ușă începe să ridă zgometos, neînțelegînd de ce cîntă melodia aceasta, dacă oricum nu e ziua cuiva. Cînd totul se oprește brusc, cei de la mese cred că e o problemă tehnică. Dar Bandi și Ali țin să demonstreze contrariul cînd strigă în microfon „Walk” a celor de la Pantera. Cei doi schimbă ritmul timpanelor îmbibate de romantismul melodiilor de la Holograf. Un val de hohote reușește să lumineze atmosfera întunecată cînd, printre versurile „Respect,

walk./What do you say?/Respect, walk./Are you talking to me?” apar numele „Fuego” și „Bănică”. De la persoanele populare se trece la cele necunoscute, ce sfîrșesc întrebări retorice „Who the fuck is Alice?”.

Probabil că la aceasta au venit mascații că să dea răspunsul. Trei jandarmi cu bastoane, dintre care doi cu cagule, intră cu un mers greoi și apăsător, iar hainele negre cu buzunare în care se poate ascunde orice dau un aer sumbru pub-ului. După expresia feței, chelnerița mică de statură ar fi sperat ca ei să rămînă blocați în ușă. Încearcă să se pună în drum și să le explice că nu s-a întîmplat nimic care să necesite prezența lor. „Aici e <<Taverna>>? Nu plecăm pînă nu aflăm motivul pentru care am fost chemați”, spune jandarmul fără mască pe un ton ce spulberă toată veselie. Cîțiva oameni se adună în jurul barului unde barmanul le explică celor trei că a apăsător butonul de urgență din greșeală. După ce fac înconjurul încăperii cu privirea și văd că toată lumea dansează, fără a fi vreun scandal sau vreo bătaie, se lasă convinși și ies afară. Își aprind relaxați cîte o țigară și își agață bastoanele de curele asemenea liliiecilor care sînt pregătiți pentru un somn lung.

Venirea jandarmilor a atras curioșii din pub-urile alăturate, care și-au încheiat seara în Tavernă. Cu mîinile și sticlele pe sus, s-au amestecat printre cîntăreții ocazionali, și-au fluturat părul pe melodiile rock și au valsat stîngaci cu sticlele de bere. ■

PUNCTUL PE VIP

Copiii îi fac Antoniei „pielea de găină”

de Liza CÎRJĂ | cirja.liza@opiniastudenteasca.ro

După cîteva luni în care Antonia a fost remarcată în presă prin subiecte ce nu țin, în principal, de cariera ei muzicală, ci mai degrabă de viața ei personală, aceasta se va relansa lăsînd deoparte statutul de cîntăreață sau de mamă care se luptă aprig pentru cîștigarea custodiei. Aceasta va face parte dintr-un juriu format din Gabriel Cotabiță și Willmark la o emisiune pentru copii, numită KidSing care va apărea pe ecranele televizoarelor din toamna acestui an pe Kanal D. În paralel, viața acesteia este prinsă de un proces cu fostul soț privind custodia copilului pe care îl au împreună, fapt care a determinat-o să accepte propunerea celor de la Kanal D.

Fostul ei soț, Vincenzo Castellano, în urma acestui contract semnat, n-o mai poate acuza pe cîntăreață că nu are un loc de muncă stabil și un salariu fix pentru a-și întreține fițița așa cum susținea prin presă. Mai ales că sînt zvonuri care susțin faptul că artista ar cîștiga 25.000 de euro pe lună. Cîntăreața va contribui, prin participarea sa la emisiune, la găsirea celui mai talentat copil care va cîștiga 20.000 de euro.

Antonia nu a fost prima opțiune a turcilor de la Kanal D, aceasta fiind abordată după ce Alexandra Stan a refuzat propunerea. Prin aparițiile

Cîntăreața încearcă să își reciștige fiica.

ei, cîntăreața și-a pierdut mulți susținători. La ZU Music Awards artista a fost acuzată de ziarele tabloide că ținuta pe care o avea a fost provocatoare, iar fanii au dezbătut această apariție prin comentarii răutăcioase. Apoi bănuiala că aceasta are o relație cu Alex Velea încă dinaintea divorțului, influențează deznodămîntul procesului și scade numărul fanilor considerabil.

Toate scandalurile în care cîntăreața a fost implicată o fac pe aceasta să se reinventeze, și astfel, din toamna acestui an o vom putea urmări pe Antonia așa cum nu am mai văzut-o pînă acum: într-o emisiune televizată prin care aceasta va decide soarta unor copii și nu mamă care încearcă să-și cîștige copilul sau cîntăreața acuzată de plagiat. ■